

ע"פ 4275/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים
ע"פ 4275/16

כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופטת ד' ברק-ארץ

לפני:

פלוני המערער:

נ ג ד

המשיבת: מדינת ישראל

ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 13.4.2016 בתפ"ח 37544-06-14 שניתן על ידי
כבוד השופטים י' צבן, ר' כרמל ור' פרידמן-פלדמן

תאריך הישיבה: 9.1.2017 י"א בטבת התשע"ז

בשם המערער:

עו"ד יגאל בלפור
בשם המשיבת:
עו"ד מרון פולמן
גב' ברכה וייס
בשם שירות המבחן למבוגרים:

פסק דין
*

השופטת ד' ברק-ארץ:

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

1. האם היה מקום להרשות את המערער ביצוע עבירות מין בpetto החורגת על סמך הودאותו במשטרה, בניסיונות שהבן המערער חזר בו מההודאות והבט עצמה מכחישה כי פגע בה אי-פעם? שאלת מרכיבת זו עדמה במרקזו של הערעור שבפנינו.

עיקרי התשתית העובדתית

2. המערער ניהל התחביבות "צ'אט" עם גולש ברשות שהציג עצמו כקטינה. אותו גולש, אדם פרט שפעל ביוזמה עצמית לאייתורם של חשודים בפדרופיליה בראשת, הפנה את תוכן התחביבות למשטרה והדבר הבוביל למעצרו של המערער.

3. עם מעצרו נחקר המערער בכל הנוגע להתחביבות הצ'אט. כמו כן, הוא נשאל האם פגע בעבר בקטינות באופן מיני. בחקירותיו מסר המערער פרטים באשר לפגיעה שלו בשכנתו (להלן: השכנה) לפני לעלה מעשרים שנה, בעת שבו הייתה קטינה. בנוסף, המערער סיפר כי כעשר שנים קודם לחקירה הוא פגע בpetto החורגת י' (להלן: י' או הbett החורגת), ילידת שנת 1998, בעת שהיא הייתה בת חמיש.

4. הודהתו אלה של המערער הבוביל להמשך החקירה. השכנה שבה פגע המערער לפי הודהתו אישרה את הדבר. לעומת זאת, ג' אשתו של המערער (להלן: ג') שלה כל פגעה בيتها. גם י', בטו החורגת של המערער, שלא כל פגעה בה כבר מחקירתה הראשונה שאליה זומנה והגיעה לבדוק מבלי לדעת מהו הטעם לזמנה.

כתב האישום וההיליך בבית המשפט המחוזי

5. ביום 19.6.2014 הוגש נגד המערער כתב אישום לבית המשפט המחוזי בירושלים (תפ"ח 37544-06-14, סגן הנשיא י' צבן והשופטים ר' כרמל ו-ר' פרידמן-פלדמן). כתב האישום כלל שני אישומים: האחד שענינו הפגיעה הנטענת של המערער בpetto החורגת, והאחר שענינו התחביבות ב"צ'אט". המעשים הנטעןם כלפי השכנה לא נכללו בכתב האישום מחמת התוישנות.

6. האישום הראשון נסב כאמור על עבירות מין שביצע המערער בpetto החורגת י', ילידת 1998. על-פי האמור באישום זה, במועד בלתי ידוע, בעת ש-י הייתה בת חמיש, קרא לה המערער לחדר השינה שלו ושל אמה, ואשר נכנסה למקום, הושיב אותה עליו, הפסיק את מכנסי וחשף את איבר מינו. המערער אמר ל-י' "לראות את אף הפיל" שלו ולגעת בו, ואז הניח את ידיה על איבר מינו ושפשף את איבר מינו בעת שידיה מנוחות עליו. בהמשך, כך נטען, המערער הורה ל-י' לקרב את פיה לאיבר מינו בכוננה להחדרו, קירב אותה לאיבר מינו וגרם לה ללקק אותו. כמו כן, נטען כי במועד נוסף קרא לה המערער לחדר ההורים, הורה לה להוריד את חצאייה, הפסיק את מכנסי, פישק את רגליה וחיכר את איבר מינו על איבר מינה. כמו כן, במספר הזרדמנויות נוספות סמוכות הוא ביצע בה מעשים מנינימ נספסים שענינים הושבטה על איבר מינו והזזהה עליו באופן שיכר חיכר עם איבר מינו וכן קירב פיה לאיבר מינו כך שליקקה אותו. בגין מעשים אלה ייחסו למערער עבירות של ניסיון ל谋אשה במשפחה לפי סעיף 351(א) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: חוק העונשין) בנסיבות סעיפים 345(ב), 345(א)(1) ו-345(ב)(1) ובצירוף סעיף 25 לו, וכן מעשה מגונה במשפחה לפי סעיף 351(ג)(1) לחוק העונשין (מספר עבירות).

7. האישום השני נסב על הכתבותו של המערער עם מי שסביר כי היא הקטינה "טלוי" במסגרת ה"צ'אט". בגין הכתבות זו יוכסה לו עבירה של ניסיון להטרדה מינית לפי סעיפים 3(א)(6)(א) ו-5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (להלן: החוק למניעת הטרדה מינית) בצויף סעיף 25 לחוק העונשיין.

8. בمعנה לכתב האישום שלל המערער לחלוין את האמור באישום הראשון, תוך העלאת טענות זוטא. המערער טוען כי ההודאה שמסר בכל הנוגע למיחס לא אישום הראשון היא הودאת שווה, אשר לא ניתנה מרצונו החופשי. לטענתו, מתן ההודאה נבע מלחיצים שהופעלו עליו על-ידי החוקרים. באשר לאישום השני, המערער הודה בחלק מן העבודות שפורטו בו. לטענתו, הוא קיבל תגנות במהלך הכתבות בצד'אט אך חשב שרובן אין של קטינות, אף ציין שחייב כי "טלוי" היא מעל גיל 16.

9. ביום 11.5.2015 הורשע המערער בכל העבירות שייחסו לו, ובהתאם לכך ביום 13.4.2016 נגזר דין והושתו עלייו עונשים כבדים: מאסר בפועל למשך ארבע שנים, בגין תקופת מעצרו לאחר סורג וברית, וכן עונש מאסר על תנאי לשנה כשהתנאי הוא שלא עבר בתוקף שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר כל עבירותimin לפי פרק י' סימן ה' לחוק העונשיין, וכן עונש מאסר על תנאי לחצי שנה כשהתנאי הוא שלא עבר בתוקף שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה על החוק למניעת הטרדה מינית.

10. יצוין כבר עתה כי לא הוגש ערעור על הרשעתו של המערער בעבירה של ניסיון להטרדה מינית לפי האישום השני, ועל כן המשך הדברים לא יתייחס לאותו חלק בהכרעת הדין שנקבע על כן.

הראיות במשפט

11. בשלב זה, אפרט את עיקרי הריאות במשפטו של המערער, בהתחשב בכך שהධין שבפנינו נסב כל כלו על השאלה העובדתית-משפטית: האם הוכחה אשמתו של המערער באישום הראשון.

12. ראיות התביעה בכל הנוגע לaiishom הריאון התבפסו של המערער, בהתחשב בכך שהධין שבפנינו נסב כל כלו על במשטרה ארבע פעמים, בין ה-5-11 ביוני 2014, ומסר את הודאותיו ביחס לaiishom הריאון החל בחקירותו השנייה. לצד ראיות אלה, הובאו עדותה של השכנה וכן עדויותיהם של החוקרים באשר למהלך החקירה (וזאת בהתחשב בטענות הזוטא שהעללה המערער בדבר לחיצים שהופעלו עליו). מטעם ההגנה העידו אשמו של המערער, ג', וכן י', בתמונת החורגת, שבה פגע על-פי הנטען בכתב האישום.

הודאותיו של המערער במשטרה

13. החקירה הריאונה (ת/1, מיום 5.6.2014) - החקירה הריאונה עסקה בעיקרה בהכתבות של המערער עם "טלוי". בחקירה הריאונה אישר המערער שיש לו משיכת קטינות (שם, בעמ' 29, שורות 1-5). לקרה סימנה של חקירה זו המערער השיב בשילילה לשאלת האם'ai פעם הרגש משיכת מינית כלפי אחת מבנותיו.

14. החקירה השנייה (ת/2, מיום 4.6.2014) - כפי שצוין, בחקירה השנייה מסר המערער לראשונה פרטיהם בדבר פגיעה מינית בבתו החורגת י'. חקירה זו התקיימה ביום שני בשבועיים, יום לאחר חקירה הראשונה. זמן קצר קודם לכן קיומם החקירה הורה בבית המשפט המוחזק על שחרורו של המערער למעצר בית, בכפוף להפקחת ערביות. מיד לאחר מכן הוחזר המערער לבית המעצר, שם נחקר פעמיinus. לנוכח הדברים שמסר המערער בחקירה הוא הובא בסיום לבית משפט השלום, שם הוגשה בקשה להארכת מעצרו.

15. בחקירה השנייה של המערער במשטרה הוא נשאל האם פגע כבר במשהו בעבר. בתשובה לשאלת זו אמר כי לפני למלعلا מעשרים שנה היה לו קשר מיני עם ילדה שכנה, שהייתה באותה עת כבת 10. המערער מסר כי נפגש עם השכנה אצלו בחדר. לדבריו, הם לא התפשטו. הוא השכיב אותה על גביה במיטתו ושפשף את איבר מינו בתחום מכנסיו. המערער הוסיף כי הדבר אירע כשהיא בן כ-23, אחרי גירושו הראשוני.

16. לאחר שהחוקרים הוסיפו ודרשו מהמעערר למסור מידע על פגיעות נוספות הוא השיב כי פגע גם ב-י', בתה של אשתו. בمعנה לשאלות החוקרים, הוא תיאר בדבריו פגיעה ב-י' בחדר השינה שלו ושל אשתו. תחילתה, המערער ציין כי הפגיעה אירעה "שנתים-שלוש" קודם החקירה. אולם, בהמשך החקירה המערער ציין כי האירועים התרחשו עשר שנים קודם לכן.

17. בתארו את האירועים, סיפר המערער כי קרא ל-י' לבוא, והוא נכנסה לחדר והתיישבה על ברכיו. לדבריו, בשלב זה הוא חשף את איבר מינו ושפשף אותו בשעה שהילדה עלי ברכיו. בהמשך תיאר כי י' הייתה עם הפנים לכיוון הפנים שלו, כי הוא הראה לה את איבר המין ושפשף אותו, וזה היא קמה וברחה מהמקרים. שנסائل על-ידי החוקרים האם אמר ל-י' שלא לדבר על האירוע הוא השיב בחוב, וציין כי אמר לה לא לספר דבר לאמה. בمعנה לשאלת החוקרים כמה פעמים פגע ב-י' השיב המערער כי ביצע את המעשים בשני מקרים שונים. במקרה הראשון מבין השנים, קר סיפר, י' אף נגעה באיבר מינו. בمعנה לשאלות החוקרים המערער אף סיפר כי באחד המקרים הוא ביקש מ-י' שתמצוץ את איבר מינו והחידר אותו לפיה, אך לא "עד הסוף". בתגובה לכך, לדברי המערער, י' אמרה "איכס" וברחה. בהמשך החקירה, המערער סיפר כי אירע מקרה נוספת הוא אמר ל-י' להודיע את החצתית ואת התחתונים ובמקביל הוא עצמו פשט את מכנסיו ושפשף את איבר המין שלו באיבר המין שלו, ללא חדרה. שנסיאל על-ידי החוקרים האם הוא יכול להסתכל ל-י' בעיניהם, המערער השיב כי השנים כלל לא מדובר. לדבריו, י' סיפרה את הדברים לאמה, דבר שcumult הוביל לגירושיהם של המערער ואשתו. בסוף החקירה מסר המערער, מיזמתו, כי נפל בעצמו קורבן לפגיעה מינית בעת שירות בצה"ל.

18. החקירה השלישית(ת/3 מיום 8.6.2014) - עם תחילתה של חקירה זו, שהתקיימה יומיים לאחר החקירה השנייה, ביקש המערער לחזור בו מהדברים. אולם, כעבור זמן קצר הוא שב ואישר את הפגיעה ב-י'. שנסיאל מה ידועה ג' על המעשים שהוא ביצע ב-י' השיב המערער כי ג' ידועה עליהם לאחר ש-י' סיפרה לה על כך. המערער סיפר כי בעקבות המקרה הלווי הוא ואשתו להתייעץ עם רב בכיר ביישוב שבו הוא מתגורר (להלן: הרב הבכיר). לדבריו, הרב הבכיר אמר לו להתרחק מ-י' ומזה המערער לא דיבר אתה או התקרב אליה. בשלב זה של החקירה, המערער שב ובקש לחזור בו מהדברים שמסר בחקירה השנייה. בהמשך לכך, הוא החל לפרט ברכיו. המערער הסביר כי מסר את הגרסה המפלילה בחקירה הקודמת כיון שהיא בלחש, מאחר שרצתה להשתחרר לבתו לשבת והיה ללא תרופות. בסופו של דבר, ולאחר שחקיר אמר לו כי דבריו בחקירה השנייה הוקלטו וכי הוא עשוי לסביר את עצמו עוד יותר, המערער שב ואישר את הגרסה לפיה פגע ב-י'. אולם, במקרה זה הוא ציין כי פגע בה פעמיinus אחת בלבד.

19. החקירה הרכעית(ת/4 מיום 11.6.2014) - בחקירה זו המערער אישר את הדברים שמסר בחקירה הקודמות. במסגרת כך, המערער תיאר אירוע שבו שהוא עם י' בחדר השינה שלו והציג בפניו את איבר מינו, בהזמין אותו לראות את אף הפל"ש שלו ולגעת בו. המערער הוסיף כי הוא קירב את ראה של י' לאיבר מינו, אך היא נרתעה ואמרה שהוא מגעיל. כשנשאל האם סיטואציה כזו התרחשה יותר מפעם אחת, השיב המערער כי הוא אינו זוכר. המערער הסביר את ההבדלים בנסיבותיו באשר למספר המקרים שבהם פגע ב-י' בכך שההשות במעצר גרמה לשיבושים בזיכרון. בהמשך החקירה, עומת המערער עם העובדה ש-י' נחקרה ושללה את המעשים שהוא תיאר. החוקרים שאלו את המערער האם ביקש ממנו לא לספר על המעשים והוא השיב בחובב. המערער הוסיף וסיפר כי יש לו ילדה נוספת בת עשר שבה הוא לא נגע אחריו סבבל מכך שפגע ב-י'. לדבריו, י' הייתה פגועה, סבלה מדיכאון והפסיקה לאכול. הוא הוסיף וסיפר כי י' לא טופלה על ידי פסיכולוגים. המערער מסר עוד כי עשה מאיץ כדי שהכל יחוור לקדמותו. לדבריו, הוא שוחח עם י' ביחד עם אשתו על מנת ש-י' תוציא את מה שיש לה בלב, והתנצל לפניה שפגע בה והרס לה את החיים. המערער אמר שהוא יודע שהוא יישפט על כך וש"ייחטוף על זה איזה כמה שנים" (ת/4, עמ' 55, שורה 7). בהמשך הדברים נשאל המערער האם מסר את הودאות בחקירה השנייה משום שלא קיבל טיפולות והшиб על כך בשלילה. הוא ציין כי הדברים שמסר בחקירה השנייה הםאמת והוסיף כי עשה זאת כיוון שרצה להשתתקם.

עדותם של המערער

20. בבית המשפט המחוזי טען המערער כי הודהותיו הן הודהות שווא וכי מסר אותן כתולדה מלחיצים שהפעילו עליו חוקרי. בעדותו הוא מסר כי הוא עבר התעללות על ידי השוטרים כאשר הוביל לחדר החקירה בתחנת המשטרה. לטענותו, עד שהגיע לתחנת המשטרה החוקרים הטicho בו את הדברים הבאים: "אנחנו נמחק אותך, אנחנו נגurons שתופץ בכל העיר, שלא ידברו אותך. המשפחה שלך לא תהיה אותך. לא תראה יותר את הילדים שלך. תשב 15 שנה בכלא" (פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מיום 18.1.2015, עמ' 114, שורות 22-18). המערער הוסיף כי כאשר הגיעו לחדר החקירה המשיכו לצעוק עליו ולאיים שם לא יודה הוא ישב בכלל. כתוצאה לכך, לדברי המערער, הוא נכנס לחדר. לדברי המערער, החוקרים הטicho בו בחקירה כי הם יודיעים שפרט להतכתבויות עם "טל" היו מקרים נוספים שאירעו בתחום המשפחה, ובתגובה לכך הוא תיאר כיצד פגע ב-י'. המערער ציין כי לא הייתה לו ברירה, והוסיף: "אמרתי את מה שאמרתי וסיפרתי להם סיפורים" (פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מיום 18.1.2015, עמ' 115, שורה 11).

21. המערער התמקד בעדותו בחקירה השנייה מיום 6.6.2014, שבה הוא הודה לראשונה במעשה עבירות בגין-י'. לדברי המערער, לאחר מתן החלטתו של בית המשפט המחוזי על שחרורו למעצר בית הוא נלקח ממשם בבית המשפט לצורך התארגנות. המערער סיפר כי ידע שהוא עתיד לשחרר תוך זמן קצר, לאחר שראה את אחיו ממ庭ן לו, לאחר שחתרם על הערבותיות הנדרשות לשחרורו. בשלב זה, כך על-פי המערער, אמרו לו החוקרים כי הם מעוניינים להשלים את החקירה. לדברי המערער, הדבר נעשה על-מנת להכניס אותו לחץ.

22. בمعנה לשאלת מודיע לא חזר בו המערער מהगrsa המפלילה שמסר הוא השיב שלא ניתן לו האפשרות לעשות כן. לדבריו, בפתח החקירה השלישי, כאשר ביקש לחזור מדבריו שמסר קודם לכן, ציינו בפניו השוטרים כי "זה טוב בשביבנו שאתה חוזר בר" (פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מיום 18.1.2015, עמ' 117, שורה 24). המערער טען כי חש שאין לו ברירה אלא לדבוק בගרטסו המפלילה, וכי הופעל עליו לחץ מתמיד מצד השוטרים במהלך החקירה. כשנשאל איך הלחץ בא לידי ביטוי השיב המערער כי באחד המקרים הניב לעברו חוקר יד ב擢ה מאימת. כמו כן, הוא ציין כי החוקרים צעקו עליו וכינו אותו "חרמן" ו-"דתי מלוכך". המערער ציין כי הוא פחד ממה שייעשו לו,

חשב שהוא הולך למות, החל לרעוד ולבכות ובקש עזרה. לדבריו, החוקרים השיבו שיעזרו לו רק אם ידבר. המערער ציין בעניין זה כי "הם ציפו שאני אמשיך להגיד את כל הדברים האלה. והם אפילו הדגימו לי כל מיני תנוחות" (פרוטוקול הדיון בבית המשפט המוחזוי מיום 18.1.2015, עמ' 118, שורות 27-28). המערער ציין כי היה מבולבל בחקירות, וכך מסר פרטיהם סותרים באשר למועד ביצוע המעשים ב-י. לדבריו, החוקרים צינו בפניו כי יש להם بتיק עדות - מצא עובדתי שנלקח מביתו ומוכיח כי ביצע עבירות במשפחה. זו הסיבה, לטענתו, לכך שהודה במעשים שביצע ב-י. המערער פירט כי החוקרים צינו בפניו שיש בידיהם ציר שבו מוצגת ילדה קטנה ובצדיה "אדם שהוא ברionario והוא אלים" (פרוטוקול הדיון בבית המשפט המוחזוי מיום 18.1.2015, עמ' 149, שורות 16-17). המערער הוסיף כי דברים אלה נמסרו לו לפני החקירה, בטרם הופעל מכשיר ההקלטה.

23. בחקירה הנגדית עומר המערער עם הטענה כי לפי הקלטות החקירה החוקרים לא צעקו עליו ברגעים שקדמו להודאתו במעשים שביצע ב-י. בעניין זה ציין המערער כי "הוא לחצים וצעקות שהם היו עוד לפני כל ההקלטות. ולפניהם הכל. וכך היתי לחוץ על הסוף ואמרתי את מה שאמרתי". נשאל על-ידי בית המשפט מהicken לך את הפרטים שמספר, השיב המערער "מסרטים שראיתי באינטרנט" (פרוטוקול הדיון בבית המשפט המוחזוי מיום 18.1.2015, עמ' 147, שורה 21). כמו כן, המערער אישר בחקירה הנגדית כי אכן התיעץ עם הרוב הבכיר, אך טען שההתיעצות לא נסבה לגבי י' אלא בענייני נידה והרחקה בין איש לאישה. לאחר מכן הוסיף כי התיעץ גם לגבי הקשר ל-י', ובאופן ספציפי בשאלת איך להתרחק ממנו. לדבריו, מדובר בתביעות שגרתיות בניסיבות שבנה אדם גrown מctrף למשפחה חדשה בבית דתי. המערער ציין עוד כי בנסיבות המשך, לאחר החקירה השנייה, הוא היה מבולבל, בטור תוכו, גם אם הדבר לא ניכר בהתנהגותו בחקירה. לדבריו, הבלבול הוא שהוביל לכך שדבק בגרסתו המפלילה. המערער ציין שכאשר הוא מבולבל הוא ממצא סיפורים.

עדויות החוקרים

24. חוקרי של המערער במשטרה העידו גם הם בבית המשפט בכל הנוגע לטענות הזוטא שהועלו. בעיקרם של דברים, החוקרים צינו כי המערער היה לחוץ בחקירה, אך שלאו התעללות בו. לדבריהם, אין ממש בטענות כי המערער היה מאומס או כי הופעל עליו לחץ פסול. אחד החוקרים ציין כי לפני החקירה השנייה היה לו "תחושת בطن" שהumaruer פגע בנשים נוספות, וכן הוא שאל אותו אם יש לו משהה נוספת בנושא (פרוטוקול הדיון בבית המשפט המוחזוי מיום 17.9.2014, עמ' 10, שורה 22). בחקירה הנגדית נשאל אותו חוקר האם המערער הוא נחקר סטנדרטי והשיב על שאלה זו בשלילה. בהמשך לכך הסביר החוקר את תשובתו בכך ש"הוא [הumaruer - ד' ב' א'] נראה חמוד בעבירות לא סימפטיות זהה בנסיבות המשפחה" (שם, עמ' 28, שורה 28). חוקר אחר ציין כי הוא התרשם שהumaruer הוא "בן אדם דו רגיל" (שם, עמ' 37, שורה 18). בהמשך לכך הוא הוסיף כי "לא היה צריך לחוץ אותו [את המערער - ד' ב' א'] כדי שהוא יספר על המעשים המוניים שביצע. לא היה צריך לחוץ אותו בכלל. זה בא ממנה".

עדותה של השכנה

25. השכנה, שהעידה כעדת תביעה, סקרה כי לפני שלושים שנה, בעת שהייתה ילדה, אירעו שניים או שלושה מקרים שבהם המערער ביקש מנתה לשכב על מיטה ולאחר מכן שכב מעלה. לדבריה, אחواتו של המערער הייתה בת גילה, והדברים קרו כאשר באה לשחק עם האחות בבית משפטו של המערער בבניין שבו היא גרה. השכנה העידה כי המערער לא היה אלים, לא עשה דברים בכוח ולא התנהג בתקפנות. השכנה העידה כי אחרי כמה פעמים היא סירבה

להזמנתו של המערער לבוא לחדרו, ומАЗ המערער לא פנה אליה יותר. לדבריה, המערער הרים לה את החזאית אף לא יותר מכך. כמו כן, היא העידה כי פעם אחת חשף את פלג גופו התחתון.

עדותה של ג', אשתו של המערער

26. ג' סיפרה בעדותה כי הכירה את המערער לאחר שהתגורשה מבן-זוגה הראשון, בעת שלושת ילדיה ממנה היו קטנים. בשלב זה لمערער לא היו ילדים. ג' סיפרה כי לאחר שהתחננו המערער התייחס אל ילדיה כאלו ילדיו שלו. לדבריה, בלבديו היא לא הייתה מצליחה להביא את ילדיה למקום שבו הם נמצאים היום. ג' מסרה בעדותה כי למערער אופי יולדותי מבחינה מסוימת והוא בעל רגשות גבואה מאוד. לדבריה, כאשר המערער מרגיש מאויים יש לו תגובות קיצונית, והוא יכול להתנצל על דברים שלא הוא עשה.

27. ג' הכחישה כי המערער פגע ב-י. לדבריה, הוא מעולם לא פגע פיזית באף אחד מהילדים. ג' הוסיפה כי ל-י מעולם לא היה בעיות מיוחדות. היא הכחישה כי נעשה פניה כלשהו לגורם חיצוני בעניינה של י'. לדבריה של ג', י' היא נערה מוכרת ומורכת בקהילתה, תלמידה טובה, ואף מדריכה בתנועת נוער.

עדותה של י'

28. י' מסרה שני הודעות במשטרה, הראשונה בהן כיוימים לאחר חקירתה השנייה של המערער, לאחר השבת (נ/נ 2.6.2014 ו-נ/נ 8.6.2014). הודעות אלה הוגשו כמצגים מטעם ההגנה כתחליף לחקירה ראשית בבית המשפט. בחקירותיה במשטרה סיפרה י' כי היא רואה במערער אבא. לדבריה, הקשר ביניהם נורמלי - הוא מתיחס אליה יפה ומערכות היחסים ביניהם טובות. י' מסרה בחקירה כי המערער מעולם לא עשה משהו בניגוד לרצוניה. כאשר נשאלת האם המערער ביצע בה מעשים מגונים י' השיבה כי היא לא זכרת דבר זהה. לדבריה, הוא לא הציע לה לשכב אותו במשיטה או כל הצעה מגונה אחרת. י' צינה עוד כי המערער לא נגע בה באיברים מוצנעים וכי היא מעולם לא ראתה את איבר המין שלו. כמו כן, היא צינה כי אולי המערער היה עושה כן היא הייתה מספרת על כך לאמה ופונה ליעצת בית הספר. כשנסאלת האם יתכן שהיו דברים בಗילאים 5-6 שאיננה זכרת השיבה י' כי היא לא זכרת שהוא חריג, וכי אם היה משהו לא בסדר היא הייתה זכרת אותו. כשהנאמר ל-י' כי המערער הודה בכך שביצע בה מעשים מנינים היא השיבה: "זה מוזר שזה מה שהוא אומר כי הוא אבא שלו הוא לא יעשה דברים כאלה" (נ/נ, בעמ' 3, שורה 77). כ-י' נשאלת איזה אינטרס יש למערער להודות בדברים כאלה היא השיבה: "אולי הוא היה לחוץ, כשהוא לחוץ הוא מדבר שטויות, כמו שעה לפני שנכנס[ת] שבת הוא ממש נלחץ ואומר דברים אבל אנחנו יודעים מה לעשות עם זה ולונוט את זה למקום נכון" (נ/נ, בעמ' 3, שורות 79-80). י' הכחישה כי היא מנסה להגן על המערער ושללה את האפשרות כי משהו תדרך אותה לפני שהגיעה לחקירה.

29. בחקירה הנגדית הכחישה י' כי בעבר סבלה מדיכאון ומהפרעות אכילה. היא אישרה כי היא לא מעוניינת לפגוע במערער, אך הוסיפה כי גם אין לה סיבה לפגוע בו ממשום שהדברים המיוחסים לו לא קרו. היא צינה כי מעולם לא שמעה את המילים "האף של הפיל שלו" או ניסוח דומה. י' מסרה כי לחקירה הראשונה במשטרה היא הגעה ישר מבית הספר בלי לדעת על מה היא עתידה להישאל. היא הוסיפה כי לחקירה השנייה היא הגעה שכבר הכירה את החשודות נגד המערער ולאחר שדיברה עם אמה.

30. ביום 13.6.2014 נערך עימות בין המערער לבין אשתו ג' (ת/5ב, ת/6). עובר לביצוע העימות ביצעו החוקרים "תרגיל חקירה" שבמסגרתו איפשרו למערער ול-ג' לשוחח ביניהם בתחנת המשטרה בלבד לדעת שהם מוקלטים. בין השנים התפתחה שיחה שבה ג' אמרה למערער כי הוא המציא הכל והפצירה בו לחזור בו מדבריו בעוד המערער הסביר שהחוקרים הכריחו אותו להגיד את הדברים. המערער אף הסביר לה שבויום שני (היום בו התקיימה החקירה השנייה - ד' ב' א') אמר את הדברים לחוקרים בגלל החץ שהיא בו ולדבריו הוא המציא דברים שלא היו.

31. אף בעימות טען המערער כי הוא מסר את ההודאה בחקירה השנייה מאחר שהיא לחוץ ורצה לצאת לبيתו. לדבריו, "לא היו דברים מעולם" (ת/5ב, בעמ' 11, שורות 7-8). אחד החוקרים הטיח במערער כי הוא חשש מ-ג' וכי הוא זקוק לטיפול. בתגובה, המערער השיב כי הוא ידוע שהוא זקוק לטיפול של רופא פסיכיאטר (ת/5ב, בעמ' 14-15). בהמשך העימות עמדו המערער ו-ג' על כך שהדברים שמסר המערער בהודאות לא היו נכונים.

קבעותו של בית המשפט המחויזי

32. בית המשפט המחויזי קבע שלא נפל פגם בניהול חקירותו של המערער במשטרה וכי הודהותיו הן ראיות קבילות. בעניין זה נקבע כי העובדה שהמערער חזר על הגרסה המפלילה בשלוש חקירות ברצף שומטת את הקרקע מתחת לטענות הזוטה שהעללה, וכוכנו בעיקרן כלפי החקירה השנייה, שבה מסר לראשונה פרטים על הפגעה ב-ו'. כמו כן, נקבע כי אין בסיס לטענת המערער לפיה החוקרים לא נתנו לו אפשרות לחזור בו מדבריו.

33. בית המשפט המחויזי הוסיף וקבע כי דברי המערער בחקירהות היו דבריאמת, וכי הם יכולים להוות בסיס להרשעתה בתוספת החזוקים שנמצאו בעדות השכנה ובמשיכתו של המערער לקטינות. בית המשפט המחויזי ציין כי הוא מגע למסקנה זו לאחר שבחן את הודהותיו של המערער במשטרה על-פי שני המבחנים הנוהגים לכך: מבחן פנימי ו מבחן חיצוני.

34. באשר לבחינה ה"פנימית" של ההודאה הראשונה (בחקירה השנייה) ניתנה במסגרת חקירה "ריגלה למד'" (פסקה 30 להכרעת הדין). בית המשפט המחויזי קבע כי המערער אمنם היה לחוץ, וכי לא מי שאינו מORGEL בחקירה משטרתית, אך הוסיף כי "לא מדובר בלחץ חריג, שהיה בו כדי להביא להמצאת סיפורים, מסרטים שראה הנאשם [המערער - ד' ב' א'] באינטרנט" (שם). בית המשפט המחויזי מצא תימוכין לקביעתו בכך שחלק מהדברים שבהם הודה המערער התבגרו כנכוניים ואין לגבייהם מחłówות, כדוגמת המעשים שביצע בשכנה והעובדת שנפל קורבן בעצמו להتعلלות מיניתocab. בית המשפט המחויזי הוסיף והצביע על כך שהמערער הבהיר שכיש שביצע דברים מסוימים ב-ו', כדוגמת החדרת איבר מינו לאיבר מיניה. מכך למד בית המשפט המחויזי כי המערער אינו מודה בדברים שלא איירעו. כמו כן, בית המשפט המחויזי ציין כי המערער סיפר מיזמתו על הפגעה ב-ו', לאחר שנסאל שאלה כללית בדבר פגעה בנשים נוספות.

35. בית המשפט המחויזי עמד על כך שבगרטו של המערער בחקירות חלו התפתחויות ושינויים, כדוגמת התשובות הסותרות שמסר ביחס למועד קרות המעשים. עם זאת, נקבע כי התפתחות בעדות וחשיפת פרטים לטירוגין מתקיימת

לא אחת בחקירות משטרת, בפרט כshedaber בתיחסות לעבירות מין במשפחה. בית המשפט המחויזי הוסיף וקבע כי ההסבר שנתן המערער לכך שהמציא את הדברים בחקירה השנייה - היותו לחוץ ורצונו להשתחרר מעצר בית - אינו הגיוני. בעניין זה קבע בית המשפט המחויזי כי "הוספה 'יפורים' חדשים, הממחאים את מצבו, לא הייתה צפוייה לזרע את שחרורו אלא להיפר" (פסקה 31 להכרעת הדין).

36. באשר לבחינה ה"חיצונית" של ההודאות, בית המשפט המחויזי קבע כי נמצא להודאות "חיזוק ממשי" בעדותה של השכנה על הדברים שהמעערער ביצעה בה. בית המשפט המחויזי קבע כי עדות זו מלמדת על כך שהמעערער ביצע כבר בעבר מעשים מגוניים בלבדה קטינה. בית המשפט המחויזי מצא חיזוק נוסף להודאות בדבריו של המערער לפיהם הוא נמשך לקטיניות. כמו כן, בית המשפט המחויזי הצבע על כך שהמעערער התכתב עם "טל" במטרה להיפגש אתה, וכן על העובדה שבמבחןיו של המערער נמצאו תסומנות של נערות בנות 14-15.

37. לאחר שקבע ממצאים לגבי מהימנות ההודאות והתוספות הראיות, פנה בית המשפט המחויזי לבחון את הראיות שהציגה הגנה לחפותו של המערער. בכל הנוגע ל-ג', אשתו של המערער, קבע בית המשפט המחויזי כי עדותה הייתה "מגמתית". בית המשפט המחויזי ציין כי ג' הכחישה גם דברים שלא הייתה לגיביהם מחלוקת של ממש, כדוגמת הפגיעה בשכנה. ביטוי נוסף למגמות בעדותה של ג', קר נקבע, הוא האופן שבו התקיישה לסכסוך שפרץ בין המערער לפניה כעשר שנים. בית המשפט המחויזי הצבע על כך שהמעערער מסר בחקירהו שהסכסוך נסב על המעשים שהמעערער ביצע י', אולם ג' טענה כי המחלוקת בין לבן המערער הייתה מחלוקת כספית.

38. באשר ל-י', קורבן העבירה לפי הנטען, בית המשפט ציין כי היא "הש aliqua רושם טוב". בית המשפט המחויזי הוסיף כי י' היא נערה מצילהה, בלימודים ובחברה, מדריכה בתנועת נוער, וכי לא הובאה כל ראייה לכך שהיא סבלה מהפרעות אכילה, כפי שהמעערער טען בהודאותו. בית המשפט המחויזי הצבע על כך שניכר היה בעדותה של י' כי היא אהבת את המערער כאביה ומנסה להגן עליו. בנוסף לכך, בית המשפט המחויזי הדגיש כי י' לא העידה באופן חד משמעי שהדברים לא היו, אלא "התנסחה בזיהירות", במובן זה שהיא לא זוכרת שהמעערער ביצע בה מעשים מגוניים ושhai איןנה מאמינה שכך קרה. לפיכך, בית המשפט המחויזי קבע כי לא ניתן להסיק מסקנות כלשהן מעדותה - הן בשל "יחסה לנאים" והן בשל "גילה הצעיר" בזמן הרלוונטיים לכתב האישום. בית המשפט המחויזי הוסיף כי "יתכן בהחלט שהדברים הוזתקו והיא אינה זוכרת דבר" (פסקה 40 להכרעת הדין של בית המשפט המחויזי).

הטענות בערעור

39. הערעור שבפנינו מכoon, כאמור, כל יכול נגד הרשותו של המערער באישום הראשון.

40. בא-כוח המערער טוען כי היה על בית המשפט המחויזי ליחס משקל של ממש לא רק לראיות השוקלות לחובתו של המערער (ההודאות), אלא גם לראיות המזוכות בעלות המשקל הנכבד, ובראשן עדותה של י' שנמצאה מהימנה.

41. בהתייחס לעדותה של י' נטען כי במשמעותו התיוורטי בית המשפט המחויזי היה-Amor לבחור בין שלוש מסקנות: קביעה כי היא משקרת; קביעה כי היא דוברתאמת ומכאן שהדברים לא התרחשו מעולם; קביעה כי היא דוברתאמת אלא שהבדיקה את המעשים שairyru. בא-כוח המערער מצביע על כך שבית המשפט המחויזי שלל את האפשרות שי-

משמעות. על כן, אף נטען, נותרה בחירה בין שתי החלופות האחרות. אם י' דוברת אמת - ממילא יש לזכות את המערע. בהמשך לכך, נטען כי אם בית המשפט המ徇ז סבר כי' דוברת אמת באופן סובייקטיבי בלבד מבונן זה שהוא מדיחקה את הפגיעה בה - הרי שהחלופה זו אינה נתמכת בחווות דעת מומחה או בריאות חיצונית אחרות. בהקשר זה, הודגש כי לא הוצגו כל ראיות שיכלו להעיד על משבר שחוותה י' בילדותה, כפי שנמצא לא אחת אצל קורבנות לעבירות בגין (חומר תיאנון, התדרדרות לימודיים וכוכי). נ嗥ך הוא. מוסכם על הכל ש-י' היא תלמידה מצטיינת, מדריכה בתנועת נוער ומקובלת בחברה.

42. בצד זאת, בא-כוח המערער טוען כי אף בהודאות עצמן אין די כדי להביא להרשעת המערער. במסגרת הערעור נזנחה הטענה כי יש לפסול את ההודאות מסווג שאנן קבילות, והמערער בחר להתמקדษ משקל שיש לייחס להן. לטענת בא-כוחו, להתנהלותם של החוקרים בחקירות יש לתת ביטוי במסגרת הערכת משקלן של ההודאות.

43. לגוף הדברים, בא-כוח המערער טוען כי ההודאות שמסר בחקירותיו הן הودאות שווא. לטענתו, אף אם הדברים המפלילים שמסר המערער לא נבעו באמצעות פסולים שהפעילו החוקרים, אין בכך כדי לשולב כי גורמים פנימיים הם שהניעו אותו למסור הודאות שווא. בא-כוחו של המערער טוען כיvrן קרה במקרה זה. באופן יותר ספציפי, נטען כי מאפייניו הנפשיים והאישיותיים של המערער מצבים אותו באופן מובהק בקבוצת סיכון למסירת הודאות שווא. בא-כוח המערער מצביע עלvrן שהוא תואר על-ידי גורמים אובייקטיביים (בתסקיר המבחן ובדו"ח המסוכנות שהובן לגביו) כאדם הסובל מבעיות חברתיות, אישיות לא בשללה ולדותית יכולות קוגניטיביות נמוכות. לטענת בא-כוחו של המערער, על מאפיינים אלה ניתן ללמידה גם ממצבו הנפשי של המערער ומהבלבול שבו היה שרו בחקירות. בהמשך לכך, נטען כי כמו שמננה עם אוכלוסייה מוחלשת כשר עמידתו של המערער בחקירה היה נמוך יותר, ואין להתפלא עלvrן שנכנע לחצים של החוקרים.

44. בא-כוחו של המערער מוסיף טוען כי בחינת תוכן ההודאות מעלה אף היא כי לא ניתן להסתמך עליהן לצורכי הרשעה. בעניין זה, בא-כוחו של המערער טוען כי החקירות התאפינו בכך שהחוקרים שאלו את המערער שאלות מוחות, והוא השיב עליהם באופן שסביר את רצונם. לדברי בא-כוחו של המערער, "החוקרים הם שדיבבו את המערער, והוא רק אישר את דבריהם, פעם אחר פעם" (פסקה 111 לnimoki הערעור).vrן למשל, נטען כי המערער הודה כי פגע ב-י' רק לאחר שהחוקרים נתנו לו את התחששה כי הם יודעים שהוא פגע מינית באחת מבנותו, וכי הם מצפים ממנו לספר עלvrן. בהקשר זה, בא-כוח המערער מוסיף ומצביע עלvrן שהמערער צין בעדותו שהחוקרים הפעילו עליו לחץ בדרך מבית המעצר למקום שבו נערכה החקירה, והם הטicho בו כי יש בידיהם פרטים באשר לכך שפגע בילדיו. לטענת בא-כוחו של המערער, זהו הרקע לכך שהמערער סיפר על הפגיעה ב-י' כאשר הבין כי הם אינם "מסתפקים" בתיאור המעשים שביצע בשכנה.

45. בנוסף לכך, בא-כוחו של המערער טוען כי המערער שינה את גרטתו במספר נקודות עיקריות, כגון המועד שבו בוצעו המעשים ב-י', מספר המעשים וטיבם. לטענת בא-כוחו של המערער, שינוי הגרסה באו בחלוקת מהמרקם בתגובה לדברי החוקרים. בא-כוח המערער טוען עוד כי החוקרים נקטו בלשון מעלייה נגד המערער, וכן הרימו את הקול במהלך חילק מהחקירות. בא-כוחו של המערער מוסיף ומצביע עלvrן שהמערער ניסה לחזור בו מההודאות במספר פעמים במהלך החקירה, ורק שלא הצליח לעשות כן לבסוף דבק בגרסה המפלילה נגדו. עוד נטען כי למערער לא היו די כוחות נפשיים כדי לחזור בו מההודאה, וכי הוא חש מתgebויות החוקרים במקרה שבו יעמוד עלvrן ביצוע את המעשים. לדברי בא-כוח המערער, טענה זו נתמכת בדברים שאמר המערער ל-ג' בשיחה שהוקלטה לפני העימות בינם, לפיהם אם המערער יחזור בו מההודאתו "ירגנו אותו" ויאסרו אותו בגין העובדה ששיתך.

46. בא-כוחו של המערער מוסיף ומצביע על כך שהמערער מסר בחקירותיו פרטימ מפלילים שאין עוד מחלוקת באשר לכך שאין נוכנים, כדוגמת אמירותיו ש-י' סבלה מביעות אכילה, והוא כמעט כמעט ואינם מדברים.

47. לבסוף, בא-כוח המערער טוען כי במקורה זה לא מתמלא התנאי שעוניינו קיומו של "דבר מה נוסף" לaimot ההודאה, ונדרש במקרה שבו התשתית הראיתית מבוססת על הودאות חוץ. לטענותו, בנסיבות העניין אף נדרש דבר מה נוסף "ומוגבר". זאת, לנוכח העובדה שאין כל ראייה עצמאית לכך שההעירה שבמחלוקה אכן התקיימה. אם נלך בדרך של המדינה, כך נטען, הרי שככל אדם בעל עבר פלילי בעברות מין בקטינים יוכל להיות מושרע על בסיס הודאותו בלבד.

48. בא-כוח המערער מוסיף וטען כי בית המשפט המחויז שגה כאשר קבע, ביחס למשעים שבוצעו בשכונה, כי המערער היה "גבר גrown" שביצע מעשים מגונים ב"ילדזה קטנה". בהקשר זה, בא-כוח המערער מצביע על כך שפער הגלים בין המערער לבין השכונה הוא כ-7-8 שנים, ולכן, ככל שהשכונה הייתה כבת עשר בעת ביצוע המשעים, המערער היה קטין אף הוא. לטענת בא-כוח המערער, קביעת בית המשפט בעניין זה התבבסה על דבריו המערער עצמו בחקירותיו במשטרה לפיהם ביצע את המשעים בשכונה לאחר שהתגרש מਆתו הראשונה. אולם, כך נטען, תיאור זה לא תאמ את המציאות האובייקטיבית ולכן אין בעדות השכונה כדי לתמוך בהודאות המערער אלא להפוך - יש בה דזוקה להעיד על תפיסת המציאות הלקوية שלו.

49. לערעור צורפה גם בקשה להגשת ראיות נוספות שעוניין מסמכים שייצאו תחת ידים של החוקרים ושנועדו לחזק את הטענות בערעור. צוין כי במהלך הדיון הודיע בא-כוח המערער כי הוא חוזר בו מהבקשה נוכח הבהתו של בית משפט זה כי קיבלתת טוביל להחרצתו בבית המשפט המחויז. בא-כוח המערער ציין כי המערער ומשפחתו מעוניינים בהכרעה, ולא בהתמכחות נוספת של ההליך.

50. מנגד, המדינה סבורה שדין הערעור להידחות. המדינה סומכת ידיה על הכרעת הדין של בית המשפט המחויז. לשיטת המדינה, אין פסול בכך שביבוס הרשותה מצויות הודאות של המערער, בנסיבות שבahn הודהות אלה הן מפורטות, עקביות ונתמכות בחזקם. המדינה מצביעה על כך שפרטיהם נוספים שמסר המערער בחקירותיו, לרבות הפגיעה בשכונה והפגיעה המינית בו בזמן שירותו הצבאי, היו נוכנים, באופן כללי. נטען, כי עובדה זו מחזקת כשלעצמה את המסקנה שככל הדברים שנכללו בהודאות הםאמת.

51. המדינה טוענת עוד כי אין מקום להתערב בקביעותו של בית המשפט המחויז ביחס לאופן ניהול החקירה של המערער. אף אם החוקרים עשו שימוש בלשון מעלייה, כך נטען, הדבר געשה במסורה ואין בו כדי להביא לפסילת הודהה. המדינה מוסיפה וגורסת כי אין ממש בטענה שהמערער הונחה על ידי החוקרים בספר על הפגיעה בי'. לטענת המדינה, שאלת החוקרים הייתה כללית והמערער הודה במשעים מיוזמתו. המדינה מוסיפה כי הטענה בדבר יכולותיו הקוגניטיביות הנמוכות של המערער הועלתה לראשונה רק בשלב הערעור ולא הובאו ראיות לביסוסה. בעניין זה טענה המדינה כי על המערער היה לצרף חוות דעת מומחה כדי לבסס את הטענה בדבר חולשותיו ומופיעני האישיות הייחודיים לו.

52. באשר לצורך ב"דבר מה נוסף" להרשעתו של המערער, המדינה טוענת כי בנסיבות העניין נדרש "דבר מה" בעל משקל נמוך יחסית. זאת, לנוכח העוצמה הגבוהה של הודאות החוץ של המערער והמהימנות שייחס להן בית המשפט המחויז. לטענת המדינה, בפסקה נקבע שכאשר מהימנותה הסגולית של הودאות החוץ היא גבוהה, ניתן

להסתפק אף ב"דבר מה נוסף" שמשמעותו "כל כנוצה". המדינה טענת כי זהו הדיון בענייננו, בשים לב לעבודה שהמערער מסר מספר הودאות מפורחות.

53. בהקשר זה המדינה סומכת את ידיה על קביעתו של בית המשפט המחויז לפיה עדותה של השכנה מהוות "דבר מה נוסף" בענייננו. בהקשר זה, המדינה מצביעה על ההלכה לפיה עדויות של קורבנות עבירות מין נגד ילדים יכולות להוות אף ראיית סיוע לביצוע עבירות אחרות כאשר בעליים מן העבירות מאפיינים המלמדים על פדופיליה (תוך הפינה לע"פ 4721/99 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(1) 684 (2001) (להלן: ע"פ 4721/99)). המדינה מוסיפה וטענת כי הדמיון בין עדותה של השכנה לבין תיאור הפגיעה ב-י' אף יכולה לעלות כדי "עדות שיטה". המדינה מוצאת חיזוק נוסף בעובדות האישום השני שבahn הורשע המערער וعليhn הוא לא משיג. בהמשך לכך, המדינה טעונה כי לא ניתן לראות בעדותה של י' "דבר מה חסר". בעניין זה המדינה סומכת את ידיה על קביעת בית המשפט המחויז לפיה י' לא העידה באופן חד ממשמעי שהדברים לא היו. כמו כן, היא מצביעה על כך שי' אהבת את המערער ומנסה להגן עליו. יחד עם זאת, המדינה מסכימה לכך שאין מקום להתייחס לאפשרות שי' הבדיקה את הדברים לנוכח העובדה שלא הובאו ראיות לכך. לשיטת המדינה, אפשרות זו הועלתה רק כאמרת אגב בפסק דין של בית המשפט המחויז.

54. בשולי טענותיהם, התייחסו שני הצדדים לשאלת הענישה הרואה אם יזכה המערער מהעבירות לפי האישום הראשוני. בא-כוחו של המערער סבור כי בנסיבות אלה ובהתחשב לאורכו של מעצר הבית שבו הוא שוהה ניתן היה להסתפק בהטלתו של עונש מאסר על תנאי. לעומת זאת, באת-כוח המדינה סבורה כי מכל מקום יש להשית על המערער מאסר בפועל, אם כי בנסיבות אלה יהיה זה מאסר קצר יחסית.

דין והכרעה

55. לאחר שבחןתי את מכלול הריאות בתיק הגיעו לכל מסקנה כי יש מקום לזכות את המערער מחמת הספק, וכן אטיע לחבריו לעשות.

הרשעה על סמן הודאת חוץ של נאשם

56. כפי שציין, בשלב זה, המערער לא עומד עוד על טענות כי ההודאות שמסר בחקירות אין קבילות כראיה. עם זאת, קבילותן של ההודאות אין ממשעה בהכרח כי האמור בהן הואאמת. לצורך קביעה האם ניתן לבסס הרשעה על הודאת חוץ יש לבחון את משקללה ואת מהימנותה (ע"פ 4179/09 מדינת ישראל נ' וולקוב, פסקה 22 לפסק דין של השופט (כתוארו אז) א' גרוןיס (18.10.2010) (להלן: עניין וולקוב)). בשונה מבוחן הקבילות, שמתמקד בשאלת האם הופעל על הנאשם לחץ חיצוני אשר הביא אותו לידי כך שioxide ביצוע מעשה שלא עשה כלל, במסגרת בחינת המשקל נבדקת גם האפשרות כי הנאשם מסר הודאות שווא כתוצאה מלחצים פנימיים שמקורים בנאשם עצמו (ע"פ 774/78 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(3) 234 (1979) (להלן: עניין לוי); יעקב קדמי על הריאות חלק ראשון 129 (מהדורה משולבת ומעודכנת, 2009) (להלן: קדמי)).

57. כפי שציין גם בית המשפט המחויז, ההלכה הפסוכה התוודה שני מבחנים מצטברים להערכת משקללה של הודאת חוץ של נאשם: מבחן פנימי ו מבחן חיצוני (עניין לוי, שם). המבחן הפנימי בוחן את טיבת השודאה ואת תוכנה,

תיק ניסיון להתחקות אחר הגינה הפנימי, מידת הפирוט שבה, בהירותה ורכיפותה. המבחן החיצוני בוחן האם קיימם בחומר הרואות "דבר מה נוסף" אשר מחזק את האמור בהודאה (ענין לוי, בעמ' 234; עניין וולקוב, בפסקה 22 לפסק דין של השופט גרוביס). המבחן הפנימי והמבחן החיצוני מקיימים ביניהם יחס של מקובלות כוחות. ככל שמשקלה הפנימי של ההודאה גדול יותר, ניתן יהיה להסתפק ב"דבר מה נוסף" בעל משקל פחות, ולהיפך (קדמי, בעמ' 133). עם זאת, גם אם משקלה הפנימי של ההודאה גבוהה, לא ניתן להרשייע על פיה בלבד ללא אimotoות חיצוני כלשהו.

.58. בפסקה הוצעו מספר מבחנים עזר ליישום של המבחנים להערכת משקלה של הودאות חז' (ראו: עניין וולקוב, בפסקה 4 לפסק דין של השופט נ' הנדל; ע"פ 13/6296 אדריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (22.3.2015) (להלן: עניין אדריס)). במסגרת כך, נעשה שימוש בבדיקה מושלת הבוחנת: "מי אמר", "מה אמר" ו-"דבר מה". היבט הראשון ("מי אמר") מתמקד בזהותו של הנאשם שהוא ובוחן האם הוא נמנה עם אחת מקבוצות האנשים שנש��פת בעניינים סכנה מוגברת למסירת הودאות שווא. היבט השני ("מה אמר") בוחן את תוכן ההודאה, לרבות עיתוי מסירתה וההקשר שבו היא ניתנה. היבט השלישי ("דבר מה") עניינו הצורך בראייה חיצונית מאמנת, נוספת על ההודאה. בכלל, ניתן להגיד שני מבחני העזר הראשונים ("מי אמר" ו-"מה אמר") הם חלק מהמבחן הפנימי של הערכת ההודאה, ואילו מבחן העזר השלישי ("דבר מה") חופף למבחן החיצוני.

.59. מצודים בעקרונות המנחים לבחינת הודאות חז', נפנה CUT לבדוק האם ראוי להרשייע את המערער בענייננו.

בחינה פנימית של הודאות המערער

.60. כמוوبر, המבחן הפנימי דורש מבית המשפט לנתח את הודאותיו של הנאשם ולקבע את המשקל שיש לייחס להן. בכלל, הערכת עדויות היא נושא שנמצא בלב הסמכות של הערקה הדינית, וכן ערכתה הערעור כמעט להתערב בקביעות בנושא זה. עם זאת, אני סבורה כי במקרה זה היתרון הייחסי של הערקה הדינית באשר לבחינת הראיות מצטמצם בשים לב סוג הראיות ששימושם בעיקר בסיס לקביעת הממצאים - ההודאות שמסר המערער במשפטה. הודאות אלה הוקלטו ותוודו בוידאו (למעט החקירה השנייה, שהוקלטה בלבד). המערער אמן העיד בבית המשפט המחויז, אולם בכל הנוגע לאיישום הראשון (שrank הוא נדון בפנים) הכרעת הדין אינה כוללת ממצאי מהימנות ביחס לעדות זו, להבדיל מניתוח תוכנה בהשוואה להודאות שמסר המערער במשפטה, על בסיס התמלילים וההקלות שהוגשו לבית המשפט. בנסיבות אלה, שבחן הכליל העיקרי שעשתה שימוש הערקה הדינית עומד לרשota של ערכתה הערעור בבדיקה באותה מידה (דהינו, על בסיס צפיה בטעוד החקירות וקריאת תמליליהן) נשחתת הצדקה כלל בדבר אי-התערבות של ערכתה הערעור בממצאים עובדיים (ראו והשוו: רע"פ 3352/06 בזגלו נ' מדינת ישראל 2008); ע"פ 10/4732 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 18 (10.10.2011); ע"פ 15/2470 פלוני נ' מדינת ישראל (12.6.2008); ע"פ 10/25.10.2015 פסקה 43 (הנילו, עניין וולקוב). בשלב זה אפנה אפוא לבחון את משקלה הפנימי של ההודאה באמצעות שני מבחני העזר שהוזכרו בפסקה: "מי אמר" ו-"מה אמר". אקדמי ואומר כי התרשםות הברורה היא שבסביבות העניין מתקיימת מזיגה מיוחדת בין מאפיינוי של המערער לבין מאפיינוי של הודאות המחלשים במידה מה את המשקל שיש לתת לה.

.61. מי אמר - הטענה המרכזית שיש להידרש אליה בגדרו של מבחן עזר זה נסבה על אופיו ואיישותו של המערער. כאמור, בא-כוח המערער טען כי לערער אישיות לא בשלה וכי הוא סובל מחולשה קוגנטיבית.

62. טענה זו לא נטמכה בחווות דעת מטעם ההגנה. אף בתסקיריו שירות המבחן ובהערכת המסוכנות שנערכו בעניינו של המערער לא ניתן לראות מושם ראיות קבילות להוכחת מאפיינים או קווי אישיות של המערער. בפסקה נקבע, ביחס לסתוקיר המבחן, כי "סתוקיר אינו ראה והנתונים הכלולים בו אינם ראיות" (ע"פ 11/3472 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (3.9.2012)).ucker יש להוסיף כי סטוקרים אלה הוגשו כולם לאחר הכרעת הדיון בעניינו של המערער, ועורכיהם לא עמדו לחקירה נגדית. יחד עם זאת, לא מצאתי ממש בטענת המדינה כי הטענות בדבר אישיותו ה"רכה" של המערער הועלו לראשונה במסגרת הערעור. חוקריו של המערער במשטרה נשאלו בחקירה נגדית האם הוא "הנחקר הסטנדרטי", כשברקע השאלה עומדת ההנחה שלטענת הגנה התשובה על כך שלילית. בנוסף לכך, ג' ו-י' העידו כי לערער אופי ילדותי, כי הוא בעל רגשות גבוהים וכי הוא נוטה לדבר שטויות במצב לחץ. לבסוף, המערער עצמו ציין בחקירות ובעימות כי הוא זקוק לטיפול פסיכיאטרי ונפשי. אם כן, אף אם הדברים לא נתמכנו בחווות דעת מומחה, לא ניתן לומר כי הנושא לא עמד בפני בית המשפט המוחז. יתרה מכך, הצורך בבחינת הטענה מתחזק בכך מסוג זה, שבו בית המשפט נדרש לבחון האם יש חשש כי מאפייניו של המערער הובילו אותו למיסור הוודאות שווה.

63. ההחלטה הרכינה, בשורה ארוכה של פסקי דין, באפשרות שלחץ סובייקטיבי ומתח פנימי יגרמו לשברית רוחו של נחקר ולמסירת הוודאות שווה. בין הגורמים לכך נמנו סיבות הקשורות לבניה האישיות של הנחקר וכן תשישות נפשית הנובעת מהשפעת החקירה או המעצר (ראו: רע"פ 4142/04 מילשטיין נ' התבע הצבאי הראשי, פ"ד סב(1) 378, 413-412 (2006) (להלן: עניין מילשטיין)). במרוצת הזמן התגבשה הדעה כי קיימים מספר מאפיינים שעשוים להגבר את הסיכון למסירת הוודאות שווה כתוצאה שלחץ פנימי וממבנה האישיות של הנחקר. בהקשר זה הוזכרו, בין היתר, הנזנונים האישיותיים הבאים: נטייה לרצות אחרים, רמה מוגברת של חרדה, נטיות לפחד, התמכרות לסמים או לאלכוהול, דיכאון או הדחות ומוגבלות שכליות או נפשית. גורמים נוספים שזוהו ככאלו המעלים את הסיכון להודאות שווה הם אינטלקנציה נמוכה, אישיות אנט-חברתית וביטחון עצמי נמוך (ע"פ 1094/07 דדון נ' מדינת ישראל, פסקה כ"ז (3.7.2008) (להלן: עניין דדון); עניין וולקוב, בפסקאות 3-4 לפסק דין של השופט הנדל; עניין אדריס, בפסקה 5).

64. עיון בתמילוי החקירות וצפיה בתייעודיהן בוידאו מעלה תמונה מורכבת. הרושם הכללי שהתייעוד מעורר הוא כי המערער נתון בבלבול ובלחץ רב. דומה שעל כך גם המדינה אינה חולקת. המערער ציין מספר פעמים בחקירות שהוא מבולבל (ת/3, עמ' 14, שורה 18), והדבר אכן ניכר מהאופן שבו הוא מתנסח בתשובותיו. אף בית המשפט המוחז' קבע, ביחס לעדותו של המערער בחקירה השנייה, כי היא נשמעת "מבולבלת למדי" (פסקה 31 להכרעת הדיון). ראוי להעיר כבר כאן כי בלבול הוא תגובה טبيعית של חשוד בחקירה, ואין בעצם העובדה שנחקר מшиб בבלבול כדי להיעיד על כך שדבריו אינםאמת. בצד זאת, קיימות אינדיקטיות נוספות שמהן עולה כי לא ניתן לסתור לחולוטין את הטענות הנוגעות לממבנה האישיות של המערער ולמצבו הנפשי בחקירה.

65. בפסקה הוטעם כי הסנה שנקשר ייטול על עצמו אחריות לעבירה שהוא לא ביצע גדולה יותר כאשר מדובר למי שאינו חלק מהעולם העברי ושלא חווה מעצר לפני כן (עניין מילשטיין, עמ' 413). כמו כן, המערער התייחס בחקירותיו לקשיים שחוווה במעצר ורצונו להשתחרר ("וירק שנגמר עם... שנגמר מהר ככלו חשבתי שאני אשוחרר לשבת, רק לא להיות במקום הזה, לפחות שבת שני אני לא אעשה מדור גיהינום שם. הכנסו אותי לשבת לשבת למקום שזו מה...") (ת/3, עמ' 7, שורות 39-36)).

66. מطبع הדברים, קשה לעמוד לבדוק במידוק על מחשבותיו בעת החקירה, אולם ניתן להצביע על כך שמדובר להחץ הכללי שבו נתן היה המערער, בחלוקת מסוימים של החקירה הוא נקלע למצוקה רגשית. הדברים באו לידי ביטוי בעיקר בחקירה השלישית מיום 8.6.2014 (ת/3), שבה המערער בכח ממש דקות ארוכות, לא היה מסוגל להשיב לשאלות

החוקר וחזר מספר פעמים על כך שלא טוב לו והוא מעוניין לראות את ילדיו. בנוסף לכך, הדינמיקה שהתרחשה בין המערער לבין חוקריו יכולה להעיד על ניסיונו לרצות אותם. כך למשל, המערער הביע התנצלות מספר פעמים בפני החוקרים ב厶וקרים שבינם הם הטicho בו שהוא משקר או שהוא מבין שתשובתו אינה משביעת רצון מבחינתם (ת/3, עמ' 4, שורה 3 ועמ' 12, שורה 34; ת/4, עמ' 9, שורה 24). למעשה, באחת החקירות הדברים באו לידי ביטוי בדברים שאמר החוקר למעערער ("לא, עד עכשוו אנחנו, אתה רואה שאתה מתנצל ומתנצל, אני לא רוצה ש恰ci... כל העודות יהיה רק אני מתנצל, אני מתנצל..."). ת/3, עמ' 13, שורות 33-36). לבסוף, ישנו גם אינדיקטיות חייזניות לכך שלמעערער אישיות שעוללה לקרוס ברגעי לחץ. י' העודה כי כאשר המערער לחוץ הוא "מדובר בשתיות" (דברים דומים העידה גם ג', אולם בית המשפט המחויז קבע שעודותה לא מהימנה). בנוסף לכך, אין מחלוקת על כך שהמעערער נפל קורבן לעבירות בגין כשיה צער, עובדה שאף היא לא כוארה רלוונטיות לתכני החקירה.

67. אם כן, הטענות שהעלתה בא-כוcho של המערער באשר למצבו הנפשי במועד החקירה אינן משלולות יסוד. בכך מבון אין די, והדרך למסקנה שהמעערער בדה את הדברים מלבו עוד ארוכה. כפי שציין בית המשפט המחויז, תחושים של לחץ ובלבול הן תחושים אופייניים לאדם שנחקר במשטרה. לכך מצטרפת העובדה שלמעערער ייחסו עבירות חמורות של פגיעה מינית בתחום המשפחה. לא ניתן לשולח את האפשרות הסבירה והגיגונית כי הבלבול והלחץ נובעים דווקא מהעובדת שביצע את המעשים, והובše שהוא חש בשל כך. בנוסף לכך, אף אם מבנה אישיותו של המערער מצביב אותו בסיכון למסירת הودאת שווה, אין בכך כדי להעיד במישרין שהדברים שמסר אינםאמת. אולם, אלה הם נתונים שיש להביא בחשבון במסגרת ההערכה הכוללת של המבחן הפנימי והחיזוני.

68. מה אמר - קודם שנבחן את תוכנן של ההודאות, תוך ניסיון להתחקות אחר הגיון הפנימי ומידת הפירות שבנה, ראוי להידרש למחלוקת שהתגלעה בין הצדדים בשאלת מה הוביל למסירת ההודאה בדבר הפגיעה ב-י'. בית המשפט המחויז קבע כי המערער סיפר על הפגיעה ב-י' מיזמתו, וכי הדברים באו בעונה לשאלת כללית מצד החוקרים (פסקה 34 להכרעת הדין של בית המשפט המחויז). לעומת זאת, בא-כוcho של המערער טוען כי החוקרים הם שנטעו מלבו של המערער את התחשוה כי הם מצפים ממנו להודות במעשים מיניים כלפי מתלוונת נוספת, ובאופן ספציפי כלפי אחת מבנות משפחתו.

69. עיון מדויק במלול החקירה השנייה (ת/2), שבה כאמור המערער הודה לראשונה בפגיעה ב-י', מעלה כי החוקרים לא "שמו בפיו" של המערער את דבר הפגיעה ב-י' ולא לחזו אותו להודות בכך. למעשה, אין כל מחלוקת על כך שהחוקרים כלל לא ידעו על המעשים לפני שהמעערער מסר את ההודאה. יחד עם זאת, נמצא ביסוס לטענת המערער כי החוקרים לא "סתפקו" בדברים שמסר המערער והמשיכו לחזור בנוגע לקיומן של נגעות נוספות, עד שהמעערער סיפר על הפגיעה ב-י'. כך, למשל, מיד לאחר שהמעערער דיווח על הפגיעה בשכנה, אחד החוקרים ציין בפנוי כי "יש עוד כמה מקירם שגם עליהם תclf נדבר" (ת/2, עמ' 9, שורות 1-3), ובהמשך ציין כי "יש עוד הרבה" (ת/2, עמ' 10, שורה 4). לאחר מכן, החוקרים שאלו את המערער בכמה נשים פגע עד אותו מועד וצינו בכךם כי מדובר ב"יותר משתים" (ת/2, עמ' 11, שורה 34). בכך יש להוסיף כי כבר בחקירה הראשונה, שנערכה يوم קודם לחקירה השנייה, שאל המערער האם הגיע משיכחה מינית כלפי אחת מבנותיו (המעערער השיב על שאלה זו בשילילה. ת/1ב, עמ' 54, שורות 34-35). החקירה הראשונה הסתיימה זמן קצר לאחר מכן, כשהחוקרים מבהירים כי נותרו עוד נושאים רבים עליהם לברר עם המערער. כמו כן, יש להבהיר שגם גם את טענת המערער לפיה בדרך אל חדר החקירה מבית המעצר החוקרים סיפרו לו על כך שמצאו ממצאים בביתו המUIDים על אלימות במשפחה. על טענה זו עמד המערער בעדותו בבית המשפט המחויז (פרוטוקול הדיון מיום 18.1.2015, עמ' 115). יצוין, כי מחומר הראיות וمعدותם של החוקרים עולה כי אכן בידי המשטרה היו באותו עת צורכים שנפתחו בביתו של המערער שעוררו בהם את החשד כי

המערער פגע בילדיו. צוירם אלה הועברו לחוקר ילדים על מנת שיתן הערכה לגבייהם, אך לאחר בדיקה לא נקבעו נתונים בעניין זה.

70. חשוב להזכיר: הבדיקה בשלב זה מתמקדת בעולםו הפנימי של המערער ולא באמצעות החקירה שננקטו בעניינו. ההנחה העומדת בסיס בחינה זו היא שגם שימוש בדרכי חקירה מותירות עלול, במקרים מסוימים, להביא לכך שנחקר יודה בדבר שלא ביצע. מטבע הדברים, תפקודם של החוקרים לנסות ודלותם פרטימם מהනחקר ובכך להגיע לחקירה האמת. בכר אין כל פסול. אולם, יש לציין כי גם פעולות חקירה לגיטימיות עלולות לגרום לנחקר בעל מבנה אישיות מסוים למסור הودאת שווה עקב לחץ פנימי או ראייה סובייקטיבית שלו את מצב הדברים.

71. באשר לתוכן ההודאות עצמן, יש צדק בטענת המדינה כי אלה מלאות ועשירות בפרטיהם. בהמשך לכך, המערער אף היה עקיби למדוי בתיאור המעשים (בכפוף לסתירות שנתגלו בגרסתו, כמפורט בהמשך). כך למשל, הוא תיאר בצורה דומה בחקירהות שונות אוירע שהוא קירב את ראנשה של י' אל איבר מינו עד שלבסוף היא אמרה "איכס מגעיל" וברחה (ת/2, עמ' 19, 47-48; ת/3, עמ' 21-20; ת/4, עמ' 28-29). בכך יש להוסיף את העובדה שהמערער אישר את הפגיעה ב-י' בשתי הקיימות נוספות לאחר החקירה שבאה לראשונה בכר. בפסיכיקה נקבע כי המשקל המctrבר של שורת הודאות עשוי לחזק את משקלן הפנימי של כל אחת מהן (ענין דdon, בפסקה כ"ז). אולם, מנגד, לא ניתן להטעם במספר נקודות שעשוות להפחית ממשקלן הסගולי של ההודאות, ובראשן ניסיונו לחזור בו מהודאותו והסתירות בגרסה המפלילה שמסר, כמפורט להלן.

72. ניסיונו של המערער לחזור בו מהגרסה המפלילה שמסר - בא-כחו של המערער טען כי ניסיון ראשון של המערער לחזור בו אירע כבר בחקירה השנייה (ת/2, בעמ' 18, שורות 10-16). לא ניתן לשולט טענה זו לחלוטין, אולם מהקשר הדברים נראה סביר יותר כי המערער הבהיר באותו שלב פגעה מינית בבת אחרת שלו, והוא כלל לא דבר על י'. מכל מקום, אין מחלוקת כי המערער ניסה לחזור פעמיים מההודאה בחקירה השלישית (ת/3). בתחילת החקירה זו המערער ציין כי הוא רוצה לחזור בו מהודאותו אולם הוא לא עמד על בקשתו זו לאורך זמן. בהמשך הדברים המערער שב וצין כי הוא מעוניין לחזור בו מדבריו. בתגובהו, החוקר לא קיבל את דבריו של המערער, והטיח בו כי הוא רק מסביר את עצמו. ראוי להביא את הדברים כלשונם:

המערער: ואני רוצה לחזור גם כן על ה... אני חוזר כי על מה שהיה ביום שישי, על הדברים.

חוקר (מקליד): אני רוצה לחזור בי, ממה?

המערער: מהענין של המציצה וכל, כל הדברים האלה. כי אני אומר לך אמתת...

חוקר: אתה...

המערער: אני הייתי בלחש...

חוקר: אתה טיפש

המערער: אתם איימתם עליו

חוקר: אתה טיפש, אתה יכול להגיד מה שאתה רוצה

המערער: אני לא טיפש

חוקר: הכל היה מוקלט, הכל היה מוקלט אז אתה יכול להגיד... אתה מוציא את עצמן בצורה (מילה לא ברורה) כי החקירה הזאת הייתה מוקלטת, אז כל מה שאתה עכשו תגיד בהנחה של אין לא יודע מי זה יוצא אוטר שקרן, וזה חבל, וזה כאב לי, זה כאב לי כי שנינו אנשים מבוגרים, אני לא יודעת מה נאמר לך וזה לא ענייני, החקירה הייתה מוקלטת ואתה מוציא את עצמן שקרן ומסביר את עצמן יותר, וחבל לי, חבל לי, ואני אומר לך את זה מכל הלב, אז אתה יכול להגיד עכשו מה שאתה רוצה, מה שאתה רוצה יכול להגיד עכשו, מה שאתה רוצה רוצה, יש הקלטה זה מה שקובע, אין לך טיפת בושה? אנחנו אנשים מבוגרים נשמה של, אנחנו אנשים מבוגרים שאתה רוצה, סליחה (ת/3, עמ' 3-4).

73. בלי לנ��וט עמדה ביחס להתנהלותו של החוקר, דברים אלה יכולים לשפוך או על מצבו של המערער בעת שנייה לחזור בו מההודהה. תיעוד ויזואלי של החקירה מלמד כי באותו רגעים המערער בכח והוא מצוי בסערה רגשות, יש אפוא בסיס לטענת המערער כי מנוקותת המבט שלו הייתה בלבו התחששה כי אין לו אפשרות לחזור בו מדבריו. ראוי לציין כי הסיבות שהעליה המערער בפני בית המשפט המחויזי לכך שמסר הוודהה שווה נתנו מפיו כבר בחקירות עצמן, כאשר נסה לחזור בו, כפי שעולה מהקטע המצוטט לעיל.

74. הסתרות בגרסת המערערاوي התאמה לממצאים אובייקטיביים - בגרסה שמסר המערער התגלו סתרות במספר היבטים. בין היתר, המערער השיב תשובות שונות על שאלות בדבר מספר המקרים שביהם פגע ב-י' ובדבר טיבם של המעשים. יוער, כי בא-כוח המערער פרש ירעה רחבה בתוארו את ההתקפות והסתירות שאפיינו את גרסתו של המערער במהלך החקירה. לא ראייתי מקום לתת משקל ממשותי לדברים אלה, בשים לב לאופי החקירה ולמעשים המתוארים בה. בפסקה נקבע לא אחת סתריות בהודהה אין בהן כשלעצמה כדי לשולח את כוחה הראייתי של ההודהה (ראו למשל: ע"פ 403/89 חי י' מדינת ישראל, פ"ד מ(4) 610, 620 (1992); קדמי, עמ' 134), והדברים נכונים בכך שמדובר בעבירות מיוחדת. יחד עם זאת, ראייתי לנכון להתייחס לסתירה ממשמעותית אחת שהתגלתה בדבריו של המערער ביחס למועד שבו בוצעו המעשים. תחילתה, ציין המערער כי ביצע את המעשים ב-י' שנתיים לפני מועד החקירה (ת/2, עמ' 12, שורה 20). בהמשך, החוקרים עצם התקשו לישב פרט זה עם פרטים אחרים שמסר המערער (ת/2, עמ' 29-31, 43, 50-53), דבר שהוביל את המערער, בסופו של דבר, להודות כי המעשים אירעו עשר שנים קודם לכן. אכן, גם בסתרה זו כשלעצמה אין כדי לאין את כוחה של ההודהה, אולם היא מעוררת שאלות בהתחשב בפער הגadol בין גרסתו המוקדמת לבין גרסתו המאוחרת באשר למועד התרחשויות האירועים. ראוי להעיר, בזיהירות המתבקשת, כי דומה שהחוקרים לאניסו לברר לעומק את מקור הפער שבין הגרסאות הסותרות שספק המערער לעניין מועד קרות המעשים (ת/2, עמ' 52-53). בנוסף לכך, המערער מסר בחקירותו פרטים שבשלב זה דומה שאין מחלוקת על כך שהם אינם נכונים. אלה הם פניו הדברים, למשל, בכל הנוגע ליחסיו של המערער עם י' (בצינוי כי הוא והוא כמעט ולא מדברים) ולמצבנה הנפשי והפיזי של י' (שלגביה ציין כי היא סובלת מהפרעות אכילה).

75. בטרם אסכם נושא זה, אדרש בקצרה לעימות שנערך בין המערער לבין ג' ותרגיל החקירה שקדם לו. ההתייחסות לסוגיה זו בהכרעת הדין היא מצומצמת יחסית, וכל שנקבע בעניין הוא שעדותה המגמתית של ג' במשפט עולה בקנה אחד עם התנגדותה לפני העימות, כאשר לחיצה על המערער לחזור בו מהודאותו. אינני רואה מקום להתערב בממצאים של בית המשפט המחויזי ביחס לעדותה של ג' בבית המשפט, המבוססים על התרשםותו הישרה

מהעדה. יחד עם זאת, לאחר שצפיתי בתיעוד "תרגיל החקירה" ועיינתי בתמליל השיחה בין המערער ל-ג', ספק בעיני אם ניתן לקבוע באופן חד משמעי שה-ג' ניסתה לשדל את המערער לשקר בשלב שבו שניהם בלבד בוחנתה המשטרתית, לפחות ככל שהדברים נבחנים מנקודת מבטה. אכן, אין מחלוקת על כך שה-ג' ניסתה לשכנע את המערער לחזור בו מהודאותו. עם זאת, לא ניתן לקבוע שהיא הפצרה בו לשקר בשיחה ביניהם (שכל הידוע הוקלטה ללא ידיעתם), ולמעשה ההפר הוא הנכון. כך למשל, השיחה בין השניים נפתחת בשאלת הצד ג', ולא בהתחלה עובדה ("נכון שלא היה כלום? נכון? באמת? לא היה כלום, אמת מהה אחז", לא היה שום דבר, המצאת הכל חבל") (ת/5ב, עמ' 1, שורות 22-15). בהמשך לכך, ג' הפצרה במערער מספר פעמים להגיד את האמת לחוקרם ולהפסיק לשקר להם (ת/5ב, עמ' 2, שורות 11-18; עמ' 3, שורות 6-22; עמ' 3-4). חשוב להציג שבשלב מסוים ג' אף שאלת המערער אם הוא מסתיר משהו, עובדה שאינה עולה בקנה אחד עם דבריו של המערער בהודאות לפיהם היא יודעה על הפגיעה ב-ג').

כך הדברים השתקפו בשיחה ביניהם:

ג': תעמוד על האמת שלך, יש לך אמת? מה האמת?

המערער: שלא היו דברים מעולם

ג': נו אז למה אתה מפחד? למה אתה מפחד?

המערער: מה אם הם (מילה לא ברורה)

ג': הם לא היו באים (מילה לא ברורה), אז תפסיק לפחד, או שאתה מסתיר משהו,

המערער: לא מסתיר

ג': לא מסתיר אז למה וואי ריבונו של עולם אז למה אתה עושה לעצמך את זה? אנחנו בחיים לא נוכל לעזור לך אם אתה תמשיך לזלزل, יומם להגיד ככה יומם להגיד ככה, בחיים אנחנו רוצים שתتفسיק עם השקרים האלה, נו ריבונו של עולם תפסיק (ת/5ב, עמ' 3-4. הדגשה הוספה - ד' ב' אי').

76. בנוסף לכך, ראוי להעיר כי גם אמרתו של המערער בשיחה אין עלות בקנה אחד עם אמרתו לפיה ג' יודעת על הפגיעה ב-ג'. כך, למשל, המערער אמר ל-ג' שהחוקרים הכריחו אותו להגיד את הדברים וכן ציין שהוא לא מסתיר ממנו דבר. כמו כן, אמרתו של המערער בשיחה ניתן ללמוד על הלק רחוכו ועל האופן שבו ראה את האפשרות לחזור בו מדבריו. כך למשל, המערער ציין בשיחה שגם הוא יחזור בו מהודאותו אז "ירגו" אותו או שיושיבו אותו בכלא. ראוי להביא את הדברים קלשונם:

המערער: תנגיד אם אני חוזר بي מכל מה שאמרתי?

ג': ברור

המערער: אז הם ירגו אותו על זה באמת

ג': מי אמר?

המערער: הם יושבו אותו על זה בכלא כי אני שיקרתי

ג': לא, לא

המערער: כן (מילה לא ברורה)

ג': זה שקר, למה אתה מאמין? אתה צזה תמים, איש צזה טוב ותמים, תפיסיך, תפיסיך אתה מספר שקרים, ואת האמת אתה פוחד להגיד, באמתך, איך הגעת לזה?

המערער: לא הם לא יעלו עלי, לא היה לא היה

ג': בטח שלא, בטח.

המערער: אמרו לי אתה שקרן אתה שקרן אתה שקרן

ג': נו אז מה אז יגידו לך עשר פעמים אתה שקרן אז זהו התקפלת כבר נבהלה? אז הכל נעלם? כל האמת נעלמה? נמחקה? אין אלוקים? אין כלום? הכל נמחק? אמרו לך שאתה שקרן זהו, אז אתה כבר תחיל לספר להם (ת/5ב, עמ' 3, שורות 6-22)

77. סיכון הממצאים ביחס למבחן הפנימי בقلילותו מעלה את מסקנת הביניים הבהאה: משקלן הסගולי של הودאות המערער ודאי אינם נמוכים, אך גם גבוה במילוי. מצד אחד, המערער מסר מספר הודאות מפורחות ועקבות ביחס למעשים שביצע ב-י'. מצד אחר, נמצאו גם אינדיקטיות שתומכות בחשש כי ההודאות שמסר המערער הן הודאות שווא. ככל הפחות, ניתן לקבוע כי טענות המערער ביחס לכך אין מופרכות על-פניהן. בשלב זה אפנה אפוא לבחון האם קיים "דבר מה נוספת" ברף הנדרש לצורך אימונות ההודאות שמסר המערער.

בחינה חיצונית של הודאות החוץ - דבר מה נוסף

78. מהו טיבו ואופיו של אותו "דבר מה נוסף" הנדרש לצורך הרשעה על בסיס הודאות חזז? בעיקרים של דברים, מטרתה של תוספת ראייתית זו היא להעמיד את ההודאה במבחן נוסף, חיצוני, של אמת. זאת, על מנת לסלק את החשש שמא הנאים נוטל על עצמו אחריות למעשה שלא עשה. בכלל, "דבר מה נוסף" הוא תוספת "מאמתת" ולא "מסבכת". לפיכך, ברגיל, די בראייה ישירה או נסיבתיות המאשרת במידה מסוימת את תוכן ההודאה, ואין צורך להידרש לראייה המצביעה דווקא על המערער כעל מי שביצע את העבירה (ע"פ 6613/99 סמירק נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 529, 557-556 (2002) (להלן: עניין סמירק); קדמי, בעמ' 144-143). כפי שצווין לעיל, קיימים יחס של מקבילות כוחות בין ההודאה לבין משקללה של התוספת הנדרשת. ככל משקללה העצמי של ההודאה הוא גדול יותר, כך קטן הצורך להיזקק למבחן החיצוני של ה"דבר מה". ראייה שיכולה לשמש כ"דבר מה" בעניין אחד עשויה שלא להיחשב כראיה לשמש "דבר מה" בעניין אחר, כתלות בנסיבות העניין (עניין לוי, בעמ' 234).

79. משקללה העצמי של ההודאה אינם הנთון היחיד המשפיע על משקללה של התוספת הראייתית הנדרשת. בפסקיקה נקבע כי יש "להרחיב את הראייה ולבדק ראיות חיצונית לעומת ההודאה, לחיזב ולשלילה" (עניין אדריס, בפסקה 7). כך למשל, יש לבדוק האם קיימים בנסיבות ה"דבר מה" כלומר האם ההודאה לוקה בחסר לעומת המציגות החיצונית.

כמו כן, יש לבחון האם קיימם בראיות "דבר מה סותר", ככלומר האם פרטיה ההודאה סותרים את אשר התרחש בפועל בנסיבות מהותית (שם). בהקשר זה נקבע כי "הפניה החוצה מהוודאת הנאשם נועדה לברר לא רק אם ניתן להרשיע את הנאשם, אלא האם ראוי ונכון לעשות זאת" (ענין אדריס, בפסקה 7).

80. נתנו נוספים שמשפיע על הדרישה ל"דבר מה נוסף" הוא השאלה האם התקיים ה"קורפוס דליךטי" - הוכחה עצמאית ואובייקטיבית כי העבירה שבאה הודה הנאשם אכן התרחשה. בפסקה נקבע כי מקום בו חסרה ראייה בדבר עצם התרחשויות העבירה - פרט להודית הנאשם - עשוי הדבר להוביל לדרישת "דבר מה נוסף" מוגבר במשקללו (ראו: ע"פ 543/79 נגר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(1) 142, 113 (1980); ענין סמירק, בעמ' 599; ענין אדריס, בפסקה 8; קדמי, בעמ' 169). הטעם לכך פשוט: במקורה כזה החשש מפני הودאת שווא איינו מתמצה בכך שהנאשם יודה בדבר שלא הוא ביצع. בנוסף לכך, מטעור גם החשש שהנאשם יודה בדבר שככל לא התרחש. אכן, כפי שבית משפט זה חזר והציג, בשיטותנו המשפטית הוכחת ה"קורפוס דליךטי" אינה מהוות תנאי בלעדיו אין להרשעה. אולם, עדין נדרשת זהירות יתרה להרשעה על בסיס הודאת הנאשם נאשם מקום בו אין הוכחה שהעבירה אכן התרחשה. כפי שצין השופט מי' לנדי (כתוארו אז לפניו שנים רבות):

"אין ספק שבית-המשפט יסתס פחות להרשיע את הנאשם על-פי הודהתו, לאחר שהוחוו לו על-ידי ראיות אחרות שאומנם נבערה העבירה על-ידי מישחו, כי מושוכח לפחות הפרט הזה מעלה לכל ספק, קיימת אמונה עדין הסכמה שהנאשם מיחס לעצמו מעשה עבירה שנעbara על-ידי מישחו אחר, אך לפחות אין עוד מקום לחשש שמא מיחס הנאשם לעצמו מעשה עבירה שלא היה ולא נברא" (ע"פ 59/290 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יד 1489, 1497 (1960)).

ישום העקרונות על עניינו - דבר מה "קל כנוצה" או דבר מה "מוגבר"?

81. כתעת נפנה לבחון את האם התמלא התנאי שענינו "דבר מה נוסף" במקורה דן. בפתח הדברים יש לדוחות את טענת המדינה לפיה ניתן להסתפק בעניינו בדבר מה נוסף שמשקללו "קל כנוצה". למעשה, ישום העקרונות שנקבעו בפסקה על עניינו מוביל למסקנה הברורה של לצורך הרשותו של המערער יש למצאו דבר מה נוסף "מוגבר".

82. ראשית, בעניינו אין כל הוכחה שאכן התרחשה עבירה פלילית. זאת, בשונה ממקרה שבו אין מחלוקת שבוצעה עבירה (למשל, כאשר מדובר בעבירה רצח ונמצאה גופת הקורבן, או כאשר ישנו תיעוד של ביצוע העבירה) וכל המחלוקת נוגעת אך להזות של מבצע העבירה. כמתואר לעיל, במקרים מסווג דן, שבהם לא הוכח ה"קורפוס דליךטי", יש צורך בדבר מה נוסף מוגבר כאשר ההרשעה מבוססת על הודאת חזך.

83. שנית, בעניינו קיימם גם "דבר מה סותר". מדובר בעדותה של י' לפיה המערער לא ביצע בה את המעשים שנטענו על-ידו. בנסיבות העניין, זהה ראייה חזקה כיון שהיא סותרת באופן מלא את הודאות המערער באשר למשעים ב-י', ולא רק חלקים מהן. יתרה מכך, י' מסרה בעדותה (שלא נסתירה) כי לא ידעה על מה היא עתידה להישאל לפני חקירתה הראשונה במשטרה. כפי שצין לעיל, בית המשפט המחויז התרשם לחוב מעודתה של י'. יחד עם זאת, הוא

קבע כי "העדת לא העידה באופן חד ממשעיה שהדברים לא היו". בעניין, קביעה זו מעוררת קושי. הן בחקירהו
במשטרת (שהוגשו כראיה חלף חקירה ראשית) והן בחקירהו הנוידית במשפט העידה י' באופן מפורש כי המיעדים
הנטענים לא אירעו, וחזרה על כך מספר רב של פעמים. לשם מהחשת הדברים, אביה מקבץ דוגמאות לכך. בחקירה
הראשונה במשטרת נשאלת י' האם המערער עשה משהו שהוא שמנוגד לרצונו והשיבה "לא" (נ/1, עמ' 1, שורות 15-16).
בהמשך לכך הייתה השיבה בשילילה גם על השאלות האם ראתה את איבר המין של המערער והאם הוא הציע לה הצעה
מוגנה כמו לשכב אותו במיטה (נ/1, עמ' 3 שורות 57-62). בהמשך החקירה השיבה י' לשאלות החקרת באופן הבא:

חקירתך האם אביך נגע בר שלא בכחך וכן באזורי המוצנעים?

י': לא.

חקירתך האם את מנסה להגן על אביך?

י': לא היו דברים כמו שאתה מתארת, אני אוהבת אותו הוא אבא שלי.

חקירתך: עדות של אבא שלך הוא מספר שהוא נגע בר ואפילו נתן תיאור שהוא נתן לך לך לו את איבר המין,
מה יש לך להגיד על קר?

י': זה מוזר שזה מה שהוא אומר כי הוא אבא שלי הוא לא יעשה דברים כאלה (נ/1, עמ' 2, שורות 71-77).

ובהמשך הדברים:

חקירתך: אבא שלך עדות שלו מתאר סיטואציה שבה הוא מושיב אותך על בירכו, הוא הוציא את איבר מינו, משפשף
אתו עלייך, ואז את קמת וברחת, זכור לך מקרה זהה?

י': לא היה דברים כאלה מעולם

חקירתך: כמו כן הוא מצין כי אחרי ימיים מהאירוע הזה היה עוד מקרה דומה?

י': אני הייתי זוכרת אם היה מקרה זהה את אמרת שזה היה לפני שנתיים, זה לא היה. לא היה כלום. למה שהוא יעשה
לי משהו זהה הוא אבא שלי (נ/1, עמ' 3, שורות 90-95).

דברים דומים אמרה י' גם בחקירה השנייה:

חקירתך: יתכן שאביך נגע בר ולא זכור לך?

י': אם היה משהו שלא בסדר מן הסתם הייתי זוכרת את זה

חקירתך: האם הייתה סיטואציה של מגע אינטימי עם אביך?

ו': לא בוואדות (ג/2, עמ' 1, שורות 15-18)

י' חזרה על הדברים גם בעדות בבית המשפט המחויז (פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחויז מיום 18.1.2015, עמ' 167, שורות 30-31).

84. דומה שלצורך הקביעה לפיה י' לא הכחישה את קיומם של המעשים באופן חד משמעי בבית המשפט המחויז נסマー על אמרתה של י' בחקירה הנגדית כי "אני מניחה שגם היה קורה דבר זהה הישתי זוכרת. ואני לא זוכרת ואני לא מאמין שהה קרה" (פרוטוקול הדיון מיום 18.1.2015, עמ' 166, שורה 24). י' אמרה את הדברים בمعנה לשאלת "אז יכול להיות שפנות את לא זוכרת שקרה מקרה זהה. זאת אומרת הייתה בת חמוץ יכול להיות שת לא זוכרת"). בחינת ההקשר הכללי מעלה כי הייתה זו רק דרך נוספת של י' להגיד את אותו הדבר שאמרה קודם לכן - כי לפחות ידיעתה הדברים לא אירעו. לדעתי, לא ניתן היה למסקנה שאליה הגיע בית המשפט המחויז בנסיבותיה זו על בסיס הדברים שאמרה י' בעדותה (ויזכר, כי בית המשפט המחויז התרשם לחוב מדבריה של י', אך שלא מדובר בשאלת קביעת מהימנות אלא אף בהסקת מסקנות).

85. במישור הכללי, ראוי להזכיר כי לעדים עשויים להיות סגנונות ביטוי שונים, חלק נחרצים מטיבם ואחרים זהירים יותר בדרכיהם. על בית המשפט לציין זאת כאשר הוא קובע מצאים על בסיס העדות, ולהיזהר שמא מאפייני הביטוי של העד יאפשרו על תוקן הדברים עצם. לא תמיד העד "הנחרץ" מבחינת סגנון הדיבור הוא העד המהימן יותר (ראו: Kathy Mack, *Teaching Evidence: Inference, Proof and Diversity*, 11 Leg. Rev 57, 71 (2000); Rosemary C. Hunter, *Gender in Evidence: Masculine Norms vs. Feminist reforms*, 19 Harv.

1996 J. L. Women's)). בהמשך לכך, אינני סבורה כי נכון להסיק מסקנות כלשהן מעדותה של העדה בשל יחסה האובייב כלפי המערער והגיל הצער שבו ביצע בה את המעשים על פי הودאותו. בית המשפט ציין "עדותו של צד מעוניין איננה בהכרח שקר, כשם שעודתו של צד לא מעוניין איננה בהכרח אמת" (ע"א 496/89 אל-קלאלב נ' אוניברסיטת בן גוריון בנגב, פ"ד מ"ח(4) 343, 348 (1991)). לפיכך, גם אם היה מקום להפחית ממשקלה של העדות של י' לנוכח קרבתה למערער, אינני סבורה שמדובר בה לתת לה משקל אפסי בהיעדר נתונים ממשיים התומכים בכך שמדובר בעדות מוטה (ראו עוד: גבריאל הלוי תורת דיני הראיות כרך 7 727 (2013); יעקב קדמי על הראיות חלק רביעי 1839-1840 (מהדורה משולבת ומעודכנת, 2009)). ראוי להציג בשנית כי בקובען כרך אינני וכנסת בוגעתו של בית המשפט המחויז לעניין הערכת מהימנותה של י', אלא אף בשאלת אילו מסקנות ניתן להסיק מעדות זו לאחר שבית המשפט המחויז התרשם ממנה לחוב. הדברים חשובים במיוחד מוקם בו מקורה של הגרסה המפלילה הוא בהזאה של הנאשם, ונדרשות תוספות ראייות חיצונית לצורך אימוח או הפרכה של הודהה זו.

86. אם כן, המסקנה המתקבלת היא כי במקרה שלפניו נדרש "דבר מה נוסף" מוגבר לצורך הרשותו של המערער. הצורך בתוספת מוגברת בנסיבות העניין מבוסס על שני אדנים עיקריים: האدن הראשון הוא היעדר הוכחה אובייקטיבית לכך שאכן נעבירה עברירה כלשהי. האDEN השני הוא עדותה של י', שנמצאה כמהימנה, לפיה המערער לא ביצע בה את המעשים הנטען. בכך יש להוסיף כי הבדיקה הפנימית של ההודאות העלתה שמשמעותן הסගולי אינו גבו במיוחד, הגם שאינו נמור. כתע אפנה לבחון האם התוספות ראייות הקיימות בתיק מהוות דבר מה נוסף בעצמה הנדרשת.

87. המדינה הצביעה על שתי ראיות עיקריות שיכולהו לעלות כדי "דבר מה נוסף" - עדותה של השכנה וההתכתבויות של המערער עם "טל" שהרשותו בהן הפכה לחלטה. שתי הראיות הללו מלמדות, כך נטען, על מישיכתו המינית של המערער לקטינות ועל כך שכבר ביצע מעשים מגונים בקטינות בעבר.

88. אכן, בשלב זה אין עוד ספק שלמערער יש משיכה לקטינות, ולמרבית ה策 הוא אף נכשל בעבר בשל כך. אולם, נשאלת השאלה האם די בעובדה זו כדי להוות ראייה מאמנת לכך שהמערער פגע בבטו החורגת, מקום בו ישנה הכחשה מהימנה מצדה ואין כל אינדיקציה חיצונית לכך שנפללה קרובן לפגעה מינית? לדעתו, התשובה על כך היא בשלילה. אכן, בפסקה נקבע בעבר כי עדות של מתלוננות בעירית מין יכולה לעלות כדי סייע לעדות של מתלוננות אחרת בעלת מאפיינים דומים (ע"פ 4721/99, בעמ' 699-696; קדמי, בעמ' 294-297). אולם, בעניינו אין מדובר בשתי מתלוננות שונות, כי אם בעדותה של השכנה לצד הודהותיו של המערער. בנסיבות אלה, המערער מהוות "חוט מקשר" בין הראיות, ופחות המשקל של עדות השכנה כתוספת ראייתית. לא ניתן לשולול, למשל, את האפשרות שביצועם של המעשים בשכנה היווה "השראה" עבורו למסירת תוכן הדברים ביחס ל-'ו (וראו בהקשר זה את דבריה של השופטת ד' דורנר ב-ע"פ 4721/99 לפיהם "יש להקפיד על כך שהעדות על המעשה הדומה לא תהיה קשורה לעדות הטעונה סייע" (שם, בעמ' 698)).

89. אני סבורה כי שקול של מכלול הראיות בנסיבות העניין אינו שולל את החשש כי המערער בדה מלבו את ההודאה באשר למעשים ב-'ו. בפסקה נקבע, ביחס לדרישת דבר מה נוסף, כי "על מנת להתמודד עם החשש מפני הרשעה על בסיס הودאת שווא יש לוודא את אחיזתה של ההודאה במציאות החיצונית" (עניין אדריס, בפסקה 8). בעניינו, בחינה של המציאות החיצונית בנסיבותיה אינה מסירה את החשש מפני מסירת הودאת שווא מצד המערער. אדרבה, היא רק מגבירה חשש זה. גם אם יש בעדותה של השכנה כדי לחזק את ההודאה, עדותה של י' ניצבת מנגד ומחלישה אותה. כך גם יתר האינדיקציות החיצונית, שאף אחת מהן אינה מלמדת על טראומה כלשהי שחוותה י' בילדותה. ראוי לציין, בהקשר זה, כי בדיון בעל-פה שהתקיים בפנינו הודתה באת-כוח המדינה כי אין אפשרות להציג על מקרה דומה לזה שבפניינו, וכיינה כי מדובר במקרה חריג ביחס למקרים אחרים שנדרנו עד כה בפסקה (ראו למשל: ע"פ 8187/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 31-32 (19.8.2013), שבו תוספת ה"דבר מה" כללה אינדייקציותReality להורות המעשים לצד עדות של מתלוננות נוספת בעיריות מין נגד המערער, וזאת בנסיבות שבהן המתלוננת העיקרית אמונה לא העידה במשפט בשל מצבנה הנפשי והגופני אך גם לא הכחישה את המעשים כבעניינו).

90. התוספות הראויות הקיימות בתיק, בין אם מדובר בעדות השכנה ובין אם הרשותו של המערער באישום השני, אין מספקות אפילו אימות אובייקטיבי בrama הנדרשת לאמרות הסובייקטיביות של המערער. במישור הכללי, אני סבורה ש"המדדון החלקלק" עליו הצביע בא-כוחו של המערער אינו מופרך. קשה להלום מצב שבו אדם בעל עבר פלילי או צחה שיש לגבי תיקים פתוחים יכול להיות מושרע בגין מעשה אחר על-'פי הודהה בלבד וללא כל בدل ראייה מאמנת לכך שהמעשים עצם אכן התרחשו. אכן, בפסקה נקבע כי אין מניעה לכך שמקור ה"דבר מה נוסף" יהיה נעוץ בנאים עצמוני, כגון התנהגות מפלילה של הנאשם (ראו: עניין מילשטיין, בעמ' 445; ע"פ 6504/10 פרחאן נ' מדינת ישראל (2.10.2013)). אולם, לא דין ראייה אחת כדין ראייה אחרת, ומכל מקום על הראייה של "דבר מה נוסף" להיבחן גם בשים לב לראיות האחרות בתיק השוקלות לזכותו של המערער (ראו: ע"פ 7443/06 ארקה נ' מדינת ישראל, פסקה 45 לפסק דין של השופט (כתארו אז) גורניש (28.9.2008)). כאמור, אני סבורה שהתוספות הראויות יכולות לשמש אימות חיצוני לכך שהמערער ביצע עבירות מין בבטו החורגת י'.

91. משהגעתו למסקנה זו, אינני נדרשת לטענות נוספות שהעלתה המערער בסוגיות התוספות הראויות, ובהן טענות בדבר טעויות עובדיות שנפלו בהכרעת הדין ביחס לעדות השכנה.

92. לא ניתן לסיים חלק זה בפסק הדין מבלי להתייחס לראייה שהייתה עשויה להיות "דבר מה נוסף" בנסיבות העניין, אך לא הובאה בפני בית המשפט. הכוונה לעדות שכלה להיות מובאת מפני של הרוב הבכיר, אשר יכול היה לאמת או להכחיש את דבריו של המערער כי הוא פנה אליו להתייעצות ומספר לו על המעשים שביצע ב-י. סוגיה זו עלתה כבר בבית המשפט המחוזי, עת נשאלו החוקרים על-ידי בא-כוכו של המערער מדוע לא ביקשו לחזור את אותו רב. אחד החוקרים השיב שאכן לא נעשתה פניה אל הרוב והסביר "אני חשב שהזה הינה לא להתעסק עם הרוב [...]. אני לא יודע מה הסיבה. אני לא בטוח לא סגור" (פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מיום 17.9.2014, עמ' 33, שורות 2-3). אני סבורה שדברים אלה מעוררים קושי כפול. ראשית, יש להציג על כך שבתקופה רגש שאינו משופע בראשות חיזכיות נעשה ויתור על בירור חשוב לכואורה (ראו עוד: עניין וולקוב, בפסקה 36 לפסק דין של השופט גורניס; עניין אדריס, בפסקה 14). שנית, עם כל זההירות המתבקש, דומה ש"הנחתה לא להתעסק" עם עד שעשו להיות חשוב היא מטרידה גם במישור העקרוני, עניין זה ראוי לבחינה מצד עצמו. כל זאת מבלי להתייחס לשאלת חסינות שעשויהם לחול על דברים שנאמרים במערכת היחסים בין רב למאמיןו (ראו: סעיף 51 לפקודות הראות [נוסח חדש], התשל"א-1971).

93. עד כה התמקדד הדיון בניתוח הودאותו של המערער לפי העקרונות שנקבעו בפסקה. כתע, בשלב ההכרעה, יש להזכיר גם את עקרון העיל שמכווין את בית המשפט כל אימת שנדרש הוא להכריע האם להטיל אחירות פלילית על הנאשם. סעיף 34ביב(א) לחוק העונשין קובע כי לצורך הרשותו של אדם על התביעה להוכיח את אשמתו מעבר לסתוק סביר. זהו תנאי בלעדיו אין להרשעה, גם אם בידי התביעה ראיות כלשהן המעידות על אשמתו של הנאשם. כפי שניתן להבין מדברי עד כה, בנסיבות העניין אינני סבורה שהמדינה עמדה בתנאי זה. אכן, הודהותיו של המערער הן ראייה ממשועותיה העומדת לחובתו. אולם מולן עומדת עדותה של י' אשר מעוררת ספק לגבי אמיתיות של ההודאות. אין בכך כדי לקבוע באופן מפורש שהמערער לא ביצע את המעשים המียวחסים לו, אלא רק שנותר ספק סביר בשאלת זו (ראו: ע"פ 6295/05 וכן נ' מדינת ישראל, פסקאות 41-52 (25.1.2007); ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל, פסקאות ד'-ה' לפסק דין של השופט (כתארו אז) א' רובינשטיין (4.6.2006); עניין וולקוב, בפסקה 9 לפסק דין של השופט הנדל'). זהו טיבו של המשפט הפלילי, וזהו טיבת ההחלטה ב מקרה דנן.

94. המסקנה שאליה אני מגיעה היא אפוא:מן הדיון לזכות את המערער מן העבירות שייחסו לו באישום הראשון. מלחמת הספק.

התוצאה העונשית

95. בנסיבות אלה, מתעוררת השאלה מה צריך להיות עונשו של המערער בגין העבירה שבאה הורשע באישום השני שעליו לא הוגש ערעור. בית המשפט המחוזי קבע ביחס לaiושום הראשון מתוך עונשה של ארבע עד שמנה שנות מאסר בפועל וביחס לaiושום השני נקבע מתחם שנע בין תקופה מאסר קצרה, שיכל שתרכזה בעבודות שירות, לבין שנת מאסר בפועל. בהמשך לכך, מגזר הדיון של בית המשפט המחוזי עולה שהוא הטיל על המערער עונש כולל בגין שני האישומים, וכעת יש להפריד בין הדבקים.

96. איני סבורה כי יש לבטל את רכיב המאסר בפועל בעונשו של המערער עקב זיכוי מהאישום הראשון, מאחר שגם העבירות הנוגעות ל"צ'אט" הן חמורות מאוד. אולם,abis מחייב הענישה שקבע בית המשפט המחויז ועדו יותר מכך לגלגולו של ההליך אני סבורה שנית להסתפק בעונש מאסר בפועל בן ששה חודשים (בinci התקופה שבה היה נתון במעצר מאוחר סורג ובריח) שנית יהיה להמרה בעבודות שירות, אם המערער ימצא מתאים לכך. בהמשך לכך, יש לבטל את עונש המאסר על תנאי שהתייחס לעבירות המין מושא האישום הראשון, ולהוותיר את עונש המאסר על תנאי שהושת בדין האישום השני.

סיכום

97. המקירה שבפנינו הוא מיוחד - באופן שבו מצטרפת הودאה שנמסרה בנסיבות בעיתיות מהיבטו של המערער להעדר כל עיגון ישיר של הדברים בעולם הריאיות ה"אובייקטיבי", ובנסיבות שהבן מי שעיל-פי הנטען נפגעה מידיו של המערער בה מכחישה את הדברים בתוקף. יש להציג: ההכרעה במקרה זה היא קונטקטואלית ועליה ממכלול נסיבותיו המיוחדות של המקירה. היא אינה מתוوها עקרונות חדשים לגבי תוקפן ומשקל של הודאות. אכן, התנהגותו של העורר מעידה עליו שהוא סובל מקשדים שהובילו אותו לביצוע עבירות מין, ויש לקווות שפרשה זו תוביל אותו לקבל טיפול הולם. אולם, עובדה זו אינה מפשיטה אותו מגנות הדין לגבי עבירות שאשמהו בהן לא הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

98. נוכח האמור בפסקה 92 לעיל, פסק דין יובא לעיונו של פרקליט המדינה.

99. לאחר סיום הרצאה שעניינתי בהסתיגותם של חברי מהעלאת האפשרות כי מעשי של המערער בשכונה היוו עבورو "השראה" לתוך ההודאה שמסר בכל הנוגע אליו, אני מבקשת להוסיף הבהרה קצרה בעניין זה. המערער עצמו אמ衲ם לא טוען כי מעשי בשכונה היו המקור להודאתו, אך אפשרות זו הוצגה על-ידי בא-כוcho חלק מהטען העקרוני בערעורו בעניין עדות השכונה קריאה (סעיף 210 לימוקי הערעור; סעיף 66.ב. לעיקרו הטיעון). בהמשך לכך, התייחסותם לדברים בפסקה 88 לעיל נועדה להצביע על קיומו של "חוט מקשר" בין הריאות שהציגה המדינה כהוכחה להתקיימות המעשים, עובדה שחידדה בעיני את הספק במקרה זה.

100. סוף דבר: הרשותו של המערער תיוותר על כנה רק בגין ניסיון להטרדה מינית לפי סעיפים 3(א)(6)(א)-5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, בצויף סעיף 25 לחוק העונשין, וعونשו יהיה כדלקמן: מאסר בפועל בן ששה חודשים שנית לביצוע בדרך של עבודות שירות, אם יימצא המערער מתאים לכך, וכן מאסר על תנאי של ששה חודשים כשהתנאי הוא שלא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה על החוק למניעת הטרדה מינית. הממונה על ביצוע עבודות השירות יגיש, עד ליום 4.7.2017, חוות דעת באשר לאפשרות של ריצוי העונש על-ידי המערער בדרך של עבודות שירות, ולאחריה תינתן החלטה משלימה.

שׁוֹפְטָת

השופטת א' חיות:

1. מקובלת עליי מסקנת הבינים שאליה הגעה חברותי השופטת ד' ברק-ארץ בכל הנוגע להודאותו של המערער - אשר אין עוד חולק באשר לקבילהותן כראיה - ולפיהDOI שואן מדובר בהודאות שמשמעותן נמוך (ר' פסקה 77 לחווות דעתה של חברותי). זאת, בין היתר, בשל היותן עקבות ו"מלאות ועשרות בפרטים", דברי חברותי (בפסקה 71 לחווות דעתה).

כמו כן מקובלת עליי עדמת חברותי (ראו פסקה 81 לחווות דעתה) לפיה לא ניתן להסתפק במקרה דנן בתוספת ראייתית שמשמעותה "כל כנוצה",قطעת המדינה, וכי לצורך הרשעתו של המערער ביצוע עבירות המין שיוחסו לו כלפי יש למצוא דבר מה נוסף "מוגבר" בהינתן העקרונות שגובשו לעניין זה בפסקה. על עקרונות אלה עדמה חברותי בהרבה בחווות דעתה ולא ראוי צורך לחזור על הדברים.

2. עם זאת, לא אוכל להצטרף למסקנה שאליה הגעה חברותי ולפיה אין די בתוספות הראייתיות הקיימות בתיק כאימות חיצוני לכך שהמעערר ביצע עבירות מן בבעו החורגת י', וכי על כן יש לזכותו מעבירות אלה מחמת הספק.

בפסקה 88 לחווות דעתה עדמת חברותי על כך שעדות מתلونנת בעבירות מין יכולה לעלות כדי סייע לעדות של מתلونנת אחרת בעלת מאפיינים דומים, אך סבירה כי בעניינו אין די בעדותה של השכנה בדבר מעשים דומים שביצע בה המערער (אשר בגין לא ניתן להרשיעו בשל התישנות), וזאת לגישה משומם שבמקרה דנן "המעערר מהוות 'חוט מקשר' בין הראיות, ופחות המשקל של עדות השכנה כתוספת ראייתית". עוד ציינה חברותי בהקשר זה כי "לא ניתן לשלו, למשל, את האפשרות שביצועם של המעשים בשכנה היווה 'השראה' עבורו למסירת תוכן הדברים ביחס ל-י'".

דעתך שונה. להשquette ההלכה לפיה עדות של מתلونנת אחת בעבירות מין עשויה להוות סייע לעדותה של מתلونנת אחרת בעלת מאפיינים דומים, חלה מקלט וחומר במצב דברים כגון זה שלפנינו. ראשית, משום שתוספת הראייתית הנדרשת איננה תוספת מסווג סייע אלא מסווג דבר מה נוסף, גם אם מוגבר. שנית, העובדה כי עדותה של המתلونנת האחרת - ובעניינו השכנה - מצטרפת להודאותו של המערער ולא לעדותה של המתلونנת המכחישה את המעשים (יהו הטעמים לך אשר יהו), אינה מפחיתה בעניינו ממשקלה של עדות השכנה כתוספת ראייתית. אדרבה עדות זו כשהיא מצטרפת להודאותו המפורטת והעקבית של המערער על המעשים שביצע ב-י' מצדיקה את ההישענות עליה כתוספת ראייתית ברמה מוגברת, וזאת בהתאם להלכה הנזכרת לעיל ובבחינת קל וחומר, כאמור. ההשערה שהעלתה חברותי ולפיה ביצוע המעשים בשכנה שגם הם נודעו מפיו של המערער עצמו, יהו "השראה" עבורו למסירת ההודאה ביחס למעשים שביצע ב-י', נראה לי בכל הנסיבות רחוקה ובלתי مستברת. גרסה זו אף לא הועלתה מפי המערער בטיעונו. לך יש להוסיף את נתיותו הפודיפוליות של המערער אשר אין שניות בחלוקת. לך צוין בהקשר זה בתסaurus המילים שהוגש על ידי שירות המבחן בשלב הערעור כי קיימים דיווח על דחפים מיניים מוגברים וצריכת פורונגרפיה פודופילית. המערער אף הורשע בעבירה של ניסיון להטרדה מינית בשל התכתיויות בעלות תכנים מיניים באתר "וואלה צ'אט" וב"ווצאפ" עם מי שהמעערר סבר כי היא קטינה כבת 13, לה אף הציע מפגש לצורך קיום יחסי מין. על הרשותו זו (באישום השני) אין הוא מערער בפנינו ומשכך מדובר בהרשעה חלופה.

3. נוכח המסקנה שאליה הגעתנו עליי להוסיף ולהתיחס לטענה שהעלתה המערער בנוגע לעדות השכנה. המערער טוען כי שגגה בית המשפט קמא בקובעו שהמעערר ביצע את המעשים המוגנים בשכונה "[כ]שהיה גבר גrown ... בילדת קטנה", שכן פער הגילאים בין ובין השכנה הוא 7-8 שנים ועל כן, נכון, ככל שהשכנה על פי עדותה הייתה כבת 10 שנים בעת ביצוע המעשים, היה גם המערער קטין באותה עת. המערער מודה אמן כי "ליבת המעשים עליהם סיפר ...

אישורה בעדות השכנה" (פסקה 196 לנימוקי הערעור), אך לא גישתו הפערם בין הودאות בהקשר זה ובין הממציאות האובייקטיבית מעדים על תפיסת מציאות לקיה אצלו ומכל מקום השגיאה העובדתית של בית המשפט באשר לפער הנילאים בין השכנה למערער משליכה לגישתו על משקלה של עדות השכנה כתוספת ראייתית.

טענתו זו של המערער אין בה כדי לשנות מן המסקנה שאליה הגיעו. פער הנילאים בין השכנה למערער הוא אכן כ-8 שנים (השכנה היא ילידת 1972 ואילו המערער ליד 1964), ולטענת השכנה בחקירתה היא הייתה כבת "8, 9, 10 לא יותר מזה" בעת שהמערער ביצעה מעשים מגונים (פרוטוקול הדיון מיום 11.11.2014, עמ' 67). لكن, גם אם שגה בית המשפט המחויז בקובעו כי המערער היה "גבר גrown" באותה עת, אין בכך כדי לשנות מן המסקנה כי מדובר במעשים דומים אותם ביצע המערער בהיותו בגיר כבן 18 או קטין על סף בגירות, בילדת רכה בשנים שהייתה אז על פי עדותה תלמידה בכיתות הנמוכות של בית הספר היסודי ובענייני די בכך כדי להוות תוספת ראייתית ברמה הנדרשת לעניינו.

4. בשל כל הטעמים המפורטים לעיל ואילו נשמעה דעתו הינו מותרים על כנה את הרשותו של המערער באישום הרាលון ודוחים את הערעור שהגיש.

שפט ת

השופט ח' מלצר:

1. ההכרעה שבפנינו קשה - הןabis לב למכלול העובדתי הרלבנטי והן בשל הסוגיות המשפטיות הכרוכות בו. בהקשר זה עינתי בחוות דעתה המזוכה של חברותי, השופטת ד' ברק-ארץ, ומנגד בחוות דעתה המרשימה של חברותי, השופטת א' חיות, ודעתה היא כי בנסיבותיו יוצאות הדופן של המקירה - יש לזכות את המערער מהרשעתו באישום הראשון מחמת הספק נוכח הוראת סעיף 34(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 בדבר נפקותו של ספק. אני מצטרף גם לעמדתה של חברותי, השופטת ד' ברק-ארץ, לעניין עונשו של המערער, נושא האישום השני.

אביהו ואנמק מסקנותי להלן.

2. בפתח דברי אצין כי אני מצטרף להשגתה של חברותי, השופטת א' חיות, על קביעתה של חברותי, השופטת ד' ברק-ארץ, כי: "לא ניתן לשלו, למשל, את האפשרות שביצועם של המעשים בשכונה היווה "השראה"uboaro למסירת תוכן הדברים ביחס לי" (ראו: פיסקה 88 לחוות דעתה). מוצא אני קושי בקביעה זו, בין היתר, בשל כך שלפי עדותו של המערער עצמו - הודיתו התבessa על: "סרטים שאני ראיתי באינטרנט" (ראו: פרוטוקול מתאריך 18.01.2015, עמ' 148), ולא על "ההשראה" ממנה שעולב בשעתו לשכנתו הקטינה. לכן, לגישתי, אילו בכך היה תלוי הזכוי - לא הייתה מקבל את הדברים, אלא שיש לזכוי מה מה אישום הראשון טעמים אחרים.

3. חברותי, אף אני סבור כי בנסיבות המקירה יש לדרש דבר מה נוסף "מוגבר" כתוספת ראייתית להודאותו

של המערער, ואין מקום להסתפק בדבר מה "קל לנוכח", כשיטת המשיבה (ראו: ע"פ 543/79 נגר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(1) 163, 143, 113 (1980); ע"פ 556/80 עליין מדינת ישראל, פ"ד לז(3) 181, 169 (1983); רע"פ 4142/04 מילשטיין נ' הטעבע הצבאי, פ"ד סב(1) 378, 416-417 (2006); ע"פ 8589/13 רmilאת נ' מדינת ישראל, פיסקה 35 לחוות דעתו של השופט י' דנציגר (בדעת מיעוט לעניין התוצאה) (27.01.2015)).

4. חברתי, השופט א' חיות, קובעת בחוות דעתה, לעניין התוספת הראייתית הנדרשת בנסיבות, כך:

"להלן הילכה לפיה עדות של מתלוננת אחת בעבירות מין עשויה להוות סיווג לעודתה של מתלוננת אחרת בעלת מאפיינים דומים, חלה מכך חומר במצב דברים כגון זה שלפניינו. ראשית, משום שההתוספת הראייתית הנדרשת אינהה תוספת מסווג סיווג אלא מסוג דבר מה נוסף, גם אם מוגבר. שנית, העובדה כי המתלוננת האחרת - ובعينינו השכנה - מצטרפת להודאותו של המערער ולא לעודתה של המתלוננת המכחישה את המעשים (יהו הטעמים לכך אשר יהיו) אינה מפחיתה עניין משקלה של עדות השכנה כתוספת ראייתית" (ראו: שם, בפסקה 2; ההדגשה במקור - ח"מ).

הקשה המהוותית, מעבר לשאלת האם הילכה הנ"ל אכן חלה מכך בעינינו, בו המערער מהוועה "חותם קשור" בין הריאות (ראו: פיסקה 88 לחוות דעתה של חברתי, השופט ד' ברק-ארץ), הינה: האם תוכאה זו צודקת (עובדתית ומשפטית), בנסיבות, נוכח בחינת מכלול הריאות בתיק. אלבן נושאים אלה בקדמתם להלן.

5. בע"פ 4009/90 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד מז(1) 292 (1993), השופט א' גולדברג, קבע, בדעת רוב, לעניין האפשרות לראות בעדותאתה של ילדה - ראייה נסיבתית, המסיעת לעודתה של ילדה אחרת, כאשר קיים קשר מוחשי בין המעשים, כדלקמן:

"שימוש שכזה בעדותתו של קטין אחר כראיה מס'יעת אכן יהווה חריג, שיש להפיעלו בנסיבות מיוחדות בלבד, לאחר שבית המשפט קבע את הערך ההוכחה הגבוה של העדויות ושלל חשש לשיטוף פעולה בין המתלוננים וניסיון לרוקם עלילת שוווא כנגד הנאשם... וזאת מצד הדמיון בטיבם של המעשים ונסיבותיהם. בכךון זה אין לנו... על פי כללים נוקשים, ואת הריאות בדבר מעשה או מעשים דומים ומידת השפעתם על התוצאה הסופית המתבקשת יש לבדוק באספקטoria של כללי הריאות ומשקלן המctrابر כשהראיות על מעשים דומים הן חלק מהן. רק בחינה כוללת של כלל הריאות ומידת השכנו שבהן יכולה להכריע בשאלת האם הוכחה האשמה אם לאו" (ראו: שם, בעמ' 308, בהשمة הפניות; ההדגשות של - ח"מ).

נוכח הילכה זו אני סבור כי, בנסיבות העניין, בחינה כוללת של משקלן המctrابر של הריאות בתיק - מותירה ספק סביר המצדיק זיכוי, כמבואר מיד בסמוך.

6. عمדתה של חברתי, השופט א' חיות, מנicha במשפטם שעודתה של י' איננה מלאה ומודיקת, ואולם: א) בית המשפט המחויז הנכבד מצא כי עדותה של י' בבית המשפט: "השפירה רושם טוב" (ראו: פיסקה 40 להכרעת הדין). זהוי קביעת מהימנות, לחברתי, השופט א' חיות, איננה מתערבת בה.

ב) י' הכחישה שהמעערער ביצע בה עבירות מין בהיותה ילדה, וזאת כבר בחקירתה הראשונה במשטרה, אליה היא הזמנתה מבלי לדעת על מה היא עתידה להיחקר. חברתי, השופט א' חיות, איננה מתערבת גם במצב זה, ואין היא קובעת גם כי י' הדיחה את הדבר, או כי יש לאין את משקל עדותה של י' מסיבות אחרות (אם למשל, בשל קשיי זיכרון בחלוף הזמן, או נוכח יחסה המתחשב של י' כלפי המערער).

ג) אם מניחים, איפוא, כי עדותה של השכנה, בהctrברה להודאותו של המערער לעניין המעשים שהוא ביצע ב-י' אכן מוכיחה את אשמת המערער מעבר לספק סביר- נובע בהכרח שי' מסתרה משהו. הדבר אינו מתישב עם הקביעות א)

וב) שלעיל.

7. כמסקנתה של חברת ה, השופט ד' ברק ארץ, סבורני כי: "משקלן הסוגלי של הוצאות המערער ודאי אינו נמור, אך גם גבוה במיוחד" (ראו: שם, בפסקה 77 לחווות דעתה). בהקשר זה אין להתעלם גם מהנסיבות שבנהו ניתנו הוצאות, זאת לאחר שהודאתו הראשונה הוא היה קרוב לשחרור בעקבות על פי צו של בית המשפט, וונעשה לו "תרגיל חקירה" שהוא על סף הלגיטימיות (ראו, למשל גם: ת/3, דקה 24:09; דקה 25:46; דקה 36:50; דקה 34:53; דקה 32:57); פסקה 66 לחווות דעתה של חברת ה, השופט ד' ברק-ארץ).

מעבר לכך, בנסיבותיו המוחדות של תיק זה יש לגישתי חשיבות מסוימת, לעניין משקל הראייתו של עדות השכנה, בין היתר, גם לחולוף הזמן הניכר שמעבר להתיישנות ממועד ביצוע המעשים המינויים בשכנה (ראו גם: ע"פ 9657/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 2 לחווות דעתו של השופט (כתארו אז) א' גرونיס (בדעת 09.03.2009) (מייעוט)).

8. העולה מן המקובל מלמד כי יפים לעניינו דבריו של חברה, השופט (כתארו אז) א' גرونיס, ב-ע"פ 06/06/7443 ארקה נ' מדינת ישראל (28.09.2008), בקובעו כדלקמן:

"כאשר מכיל התקיק הן ראיות המושכות לכיוון הרשעה והן ראיות המושכות לכיוון זיכוי, ולאחרן אין ניתנות ליישוב, יש להעמידן אל מול אלו ולהעיר את משקלן. רק אם הראיות המרשעות הינן בעוצמה המסתפקה כדי לבטל כל ספק סביר באשמה הנאשם, על אף קיומן של ראיות המצביעות אחרת, ניתן להרשיע. בכל מקרה אחר, יש לזכות את הנאשם מחלוקת הספק" (ראו: פסקה 45; ההדגשה שלו - ח"מ).

9. סיכום של דברים - מהמעערר אכן חולצה הודה כי הוא ביצע עבירות מין-ב-י, ואולם "לא אישרה את הדברים, ולאישום הכרוך בכך לא נמצא תימוכין אחרים מספקים. לפיכך, לגישתי, בנסיבותיו המוחדות של המקירה - אין די בהודאה ובדברי השכנה לגבי מה שנעשה בה שנים רבות קודם לכן כדי לבסס את אשמתו של המערער באישום הרាសן מעבר לסביר (עינו והשו: ע"פ 14/2697 חדוד נ' מדינת ישראל, פסקה 12 לחווות דעתו של השופט מ' מוז (06.09.2016)). על כן נאמר במקורותינו: "... אבל אם נקיים את העונשים באומד ובdimony אפשר שבום מן הימים נהרוג נקי - יותר טוב יותר רצוי לפטור אלף חוטאים, מהרגו נקי אחד ביום מן הימים" (ראו: רמב"ם ספר המצוות, תעשה, ר"צ). כלל זה אזכור בפסקתנו לא אחת; עינו, למשל: ע"פ 09/5582 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.2010); ע"פ 12/2884 חביבה נ' מדינת ישראל (18.06.2014); ע"פ 14/4263 נעאים נ' מדינת ישראל (02.06.2015)).

10. נוכח כל האמור לעיל - אני מצטרף לameda של חברת ה, השופט ד' ברק-ארץ, כי יש לזכות את המערער מחלוקת הספק מהמייחס לו באישום הרាសן ולהשיט עליו העונש המוצע על ידה בשל הרשותו באישום השני.

שפט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט ד' ברק-ארץ בהסכמה של השופט ח' מלצר וכנגד דעתה החולקת של השופט א' חיוט.

ניתן היום, ט"ו בסיוון התשע"ז (9.6.2017).

שופטת

שופט

שופטת
